O colecție de articole
pentru lucrătorii creştini din România

resurse spirituale

Nr. 22 - Iarna 2008

BISERICA SĂNĂTOASĂ

UN ANGAJAMENT PENTRU A AVEA RELAȚII CARACTERIZATE DE DRAGOSTE ȘI PURTARE DE GRIJĂ

de Pablo Polishuk | 3

Minimalizarea nepotrivirii prin construirea de comunități sănătoase de credincioşi
de Gary R. Allen | 7

Ajutând pe cei care se luptă cu dependenta
de Larry E. Hazelbaker | 14

Caractare: folosind darurile lui Dumnezeu
de Clyde W. Harvey | 18

Cum să te îndrăgosteşti de biserica ta?
de Neil B. Wiseman | 20

D.L. Moody şi evanghelizarea în masă a secolului al 19-lea
de William Farley | pag 26

Sfârşit glorios
de George O. Wood | 30

life PUBLISHERS

Editorial

Slujitorii, între a li se aduce jertfe și a fi jertfiți

Cartea Faptele Apostolilor capitolul 14 începând cu versetul 8 ne prezintă echipa de slujitori, Pavel și Barnaba, în două ipostaze absolut contradictorii.

După ce Dumnezeu îi folosește în mod deosebit în vindecarea ologului din Listra, mulțimea entuziasmată în aclamale dă nume de zei și cu mare greutate este oprită să nu le aducă jertfe (v. 18).

În versetul imediat următor aflăm că în urma unor informații pe care le aduc niște iudei din Antiohia și Iconia, exact în același loc, aceiași oameni, la foarte scurt timp după prima experiență, îi împroașcă cu pietre și Pavel este târât afară din cetate aproape mort.

Chiar dacă această publicație se adresează în primul rând slujitorilor, cred că este important să știm care sunt așteptările Domnului vizavi de biserică în ceea ce privește slujitorii ei, pentru că adesea în viața de slujire ni se întâmplă să fim într-una din cele două posturi extreme în care s-au găsit Barnaba și Pavel; acum să fim pe culmi, aclamați și foarte curând după aceea împroșcați cu pietre. Cred că este de datoria noastră să învățăm bisericile cum să se relaționeze la slujitorii lor. Iată câteva din lucrurile pe care biserica trebuie să le facă:

1 Să se roage pentru slujitorii ei. Este interesant felul în care marele predicator Pavel conștientizează nevoia de a fi ajutat în rugăciune și le scria celor din Efes: „*Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni ș cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc*” (Efeseni 6-18, 19).

2 Biserica este chemată să-și respecte și să-și asculte slujitorii. În 1 Timotei 5:17, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Presbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora*”.

3 Nu în ultimul rând, Sfânta Scriptură ne învață că este de datoria bisericii să-i susțină și material pe cei care ostenesc în lucrare. Apostolul Pavel scrie în Galateni 6:6: „*Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-i învață*”.

Ne rugăm ca și acest număr al revistei „Resurse spirituale” să fie deopotrivă o binecuvântare pentru slujitori și bisericile pe care le slujesc.

Pastor Ioan Bogdan

resurse spirituale

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 1, CP 235, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție:
Redactor Şef. Bill L. Williams
Coordonator: Ioan Bogdan
Traducător: Mariana Balota
Layout: Georgian Rădulescu

Articolele din această revistă au fost selectate şi traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori şi lideri creştini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei, contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 2.5 lei (RON) şi această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. RO82RNCB0032046491960001 al LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la B.C.R. Oradea.

Biserica sănătoasă

un angajament pentru a avea relații caracterizate de dragoste şi purtare de grijă

DE PABLO POLISCHUK

Relațiile sănătoase în trupul lui Cristos, pot fi definite prin părtăşia care are loc prin bunătate pe de o parte, şi prin absența răului pe de altă parte. Un angajament de a dezvolta relații caracterizate de dragoste şi purtare de grijă, presupune un impuls interactiv, reciproc, necondiționat, prin har şi compasiune, care are scopul de a ne uni în ciuda diferențelor dintre noi. Traiul de zi cu zi adaugă o provocare la această premiză, din cauza factorilor care cauzează dezbinări şi reprezintă impedimente în calea armoniei.

Barierele fireşti în calea adevăratei părtăşii sunt întărite de variabilele demografice permanente cum ar fi rasismul, etnocentrismul, clasificarea socială, nivelul educațional, puterea economică şi realizările personale bazate pe o fire narcisistă. Pornirile păcătoase despre care se menționează în Eclesiastul — bogăția, munca, înțelepciunea, trăiri extreme — ne leagă de dorințele pământeşti, în timp ce alergăm într-o cursă fără oprire, într-un labirint cultural saturat de un simț al deşertăciunii şi vanității. Asemenea porniri competitive, ne izolează şi ne despart unul de celălalt. Cultura noastră narcisistă ne încurajează la egocentrism şi ne împiedică să ne concentrăm atenția asupra celorlați cu dragoste şi purtare de grijă.

Provocarea diversității

Cercetările la nivelul psihologiei sociale au demonstrat că, nouă ne place cei care ni se aseamănă, precum şi cei care ne plac la rândul lor. Astfel, grupurile omogene reprezintă grupul standard. Bisericile sunt caracterizate în general, de grupuri constituite pe considerente naturalistice şi definite demografic. Cu toate acestea, contextul în care trăim în prezent, a fost infuzat cu diversitate etnică şi culturală şi a produs schimbări în modul în care stereotipurile americane au fost caracterizate, încă de la înființarea țării şi culturii noastre. Din punctul de vedere al mentalității PASC (Protestanților Anglo - Saxoni Caucazieni) la care aderă indivizii care se combină din punct de vedere social şi funcțional, o realitate multietnică şi multiculturală a luat ființă. Conceptele de bază şi adevărurile absolute, au fost înlocuite cu o redare parțială, tribalistică, şi etnocentrică a realității, deschizând drumurile unui univers postmodern, care nu are nici o considerație față de catolicism în defavoarea universului care a existat dintotdeauna.

> Provocarea de a ne angaja în realții caracterizate de dragoste şi afecțiune în cadrul unui context multietnic şi multicultural nu este una nouă.

Provocarea de a ne angaja în relații caracterizate de dragoste şi purtare de grijă, într-un context multietnic şi multicultural, nu este una nouă. Încă din timpul Bisericii primare din cartea Faptele Apostolilor, biserica s-a confruntat cu astfel de dileme. Alegerea diaconilor era răspunsul la cerințele puse de diferențele interculturale, în distribuirea hranei văduvelor de origine evreiască şi grecească (Faptele Apostolilor 6: 1-6). Acceptarea îndoielnică a lui Petru de a face față provocării de a evangheliza un centurion roman, este povestită cu tonuri blânde şi totuşi puternice, care făceau referire la etnocentrismul lui. (Faptele Apostolilor 10:28, 29, 34, 35). Primul conciliu, care a avut loc în Ierusalim, a tratat dilema cu

privire la practicile şi obiceiurile ce reieşeau din adunarea împreună a iudeilor şi grecilor în acelaşi Trup (Faptele apostolilor 15). După douăzeci şi unu de secole, noi, în statuquo-ul intercultural prezent, ne confruntăm cu propriile noastre probleme.

Încercări de a dezvolta o părtășie completă

Din impulsul de a creea şi de a se angaja în relații caracterizate de dragoste şi purtare de grijă, au apărut mai multe ipoteze implicite sau explicite despre integrare. Părtăşia interculturală, este situată în mod egal între două poluri, în încercările ei de a rezolva tensiunea exercitată de provocările aculturalizării, asimilării şi adaptării, inerente în orice proces de adaptare a oamenilor unii cu ceilalți. Orbirea etnică (care susține că nu vede nici o diferență rasială sau etnică) şi etnocentrismul (concentrarea pe asemănări într-o manieră exclusivă) sunt polurile extreme.

Pe de o parte, o lucrare cuprinzătoare care caută să absoarbă şi să asimileze pe oricine — indiferent de rasă, etnicitate sau cultură — pare să fie înzestrată cu orbirea culturală şi cromatică. O asemenea postură, preferă să creadă că factorii negativi care produc divizare, nu există. Această postură, prezintă de asemenea acceptarea cu naivitate şi validarea oricărei persoane, la orice nivel conceptual sau practic. Adesea, aceste posturi duc la evenimente comportamentale de suprafață, în care execuțiile fenomenologice ale părtăşiei îndeplinesc criteriul unității în diversitate. Minoritățile sunt binevenite şi absorbite în cultura dominantă. Ca rezultat, minoritățile se aculturalizează şi asimilează metodele şi mijloacele ordinii generale existente. Cu toate acestea, o asemenea integrare comportamentală focalizată pe eveniment, poate fi lipsită de adevărata părtăşie până la un nivel ontologic, substanțial sau substructural.

Pe de altă parte, în încercarea de a găsi un loc în solul creştin american, grupurile etnice şi culturale tind să se adune împreună în asemănări, prin modele unificatoare şi centrate pe sine, care le structurează părtăşia. Grupul în care sunt Eu se aliniază împreună împotriva lor, cu bariere impermeabile, sau cel puțin semi-impermeabile, care îi demarchează existența şi funcția. Etnocentrismul tinde să izoleze, să acapereze, şi să întărească grupurile etnice, şi să divizeze biserica în grupuri de sine stătătoare. Indiferent că acestea sunt afro-americane, hispanice, asiatice sau de oricare altă constituire, bisericile etnice tind să îşi păstreze stilul de închinare şi relațiile interumane prin coeziune, structură, şi funcție, păstrându-şi aroma, tempo-ul, ritmul, alături de sensul unei direcții culturale. Făcând astfel, mândria etnocentristă poate contribui la opinia generală, conform căreia, grupul nostru, serviciul nostru divin, echipa de laudă şi închinare şi părtăşia noastră sunt mai bune dacă le comparăm cu ale lor.

O extremă ameliorează problema încercând să absoarbă indivizi sau familii simbolice, ca şi când acestea ar fi potrivite cu schema unei culturi care se exprimă în mod tradițional. Cealaltă extremă adăposteşte grupurile tribalistice, cu obiceiuri şi coduri interpersonale prin care definesc realitatea socială, împreună cu o hermeneutică a participării, inclusiv o abordare noi versus ei. Uneori, asemenea populații diverse, pot să se combine la ocazii speciale, pentru ca mai apoi să se retragă la modelul lor original separatist.

Sărbătorind unitatea în diversitate cu dragoste și purtare de grijă

Ce putem face pentru a sărbători cu adevărat unitatea în diversitate? Ce putem face pentru a ajunge la unitatea descrisă de Isus în Ioan 17? Pe lângă sentimentele noastre cu privire la acest subiect, sau curentele actuale ale societății, atitudinile, valorile şi practicile noastre, ne îndepărtează adesea de ceea ce Dumnezeu numeşte realitate. Acestea includ felurile în care ne relaționăm şi în care ne preocupăm de ceilalți. Biblia subliniază întâlniri în scopul relaționării, având intenții curate. În Noul Testament, termenul „unul cu celălalt" apare de 52 de ori. Poruncile scripturale atrag atenția asupra faptului că, noi aparținem familiei lui Dumnezeu, de unde ni se trage şi numele (Efeseni 3:14,14).

> Primul consiuliu a hotărât să trateze provocările ridicate de relaționarea interculturală din trupul lui cristos.

A avea numele de la Dumnezeu înseamnă a fi definiți de către Creatorul, Autorul şi Proiectantul existenței umane. A primi numele lui Dumnezeu, înseamnă a fi cuprinşi în parametrii voii şi scopului Său — a fi şi a face ceea ce Dumnzeu a prevăzut mai înainte de întemeierea lumii. Baza a ceea ce suntem, şi a ceea ce ar trebui să facem, o găsim în Scriptură şi a fost atestată de Duhul Sfânt de la Rusalii şi până azi. Cu toții ne tragem din primul om, Adam. Dar de la al doilea Om, Isus Cristos, noi primim o nouă umanitate. Cu toate că Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca fondator al unei națiuni speciale, împreună cu alte porunci specifice pe care i le-a dat în Lege (Vechiul Testament), Dumnezeu a stabilit acum, un alt legământ cu cei care cred Evanghelia. În locul unui alt set de porunci, chemarea este să acceptăm provocarea de a fi imitatori ai lui Dumnezeu, împuterniciți cu puterea să umblăm şi să iubim cum a iubit Cristos, şi să dăm dovadă de un comportament plin de dragoste caracteristic copiilor care sunt iubiți la rândul lor (Efeseni 5:1-2). Aceşti termeni sunt înrădăcinați în inimile şi mințile noastre (Ieremia 31:33, Evrei 8.10, 10.16), şi sunt unilaterali, interactivi, într-un mod necondiționat, plini de har, de putere, care duc la apropiere şi care aduc reînnoire şi transformare constantă a ființei noastre.

Efectele de a fi chemat de Dumnzeu şi ale acceptării cerințelor Lui, sunt evidente: de acum înainte nu mai privim pe nimeni din punctul de vedere omenesc. Ceea ce înseamnă, că nu stabilim comunități de credincioşi sau părtăşie pe baza premiselor culturale sau etnocentrice, ci prin redefinirea ființelor noastre, ca aparținând lui Cristos. Pavel adaugă faptul că, chiar dacă l-am privit pe Cristos din perspectiva aceasta, acum nu-l mai privim astfel (2 Corinteni 5: 16). Astfel, o postură supraculturală reglementează acceptarea, validarea şi dinamica relațiilor interculturale, având o apariție la înălțime, cât şi o bază unificatoare a acestei legături. Părtăşia noastră nu depinde de asemănările etnice şi culturale, nici de discreția culturală. Depinde de faptul că, avem temelia într-un Dumnezeu care ne defineşte şi de la care ni se trage numele, iar ființele noastre sunt supuse unui mandat supranatural de a ne accepta unul pe celălalt în Cristos.

Evenimente din Scriptură despre etnicitate și abordări spre remedierea problemelor

Forțele etnocentrice sunt puternice, după cum îl găsim pe Petru ca exemplu în

conduita lui împotrivitoare, când i s-a dat privilegiul de a deschide uşa neamurilor din Cezareea (Fapte 10). A fost nevoie ca aceeaşi viziune să se repete de 3 ori, cu invitația de a mânca o hrană interzisă evreilor, deoarece, fără această viziune, lui Petru i-ar fi fost foarte greu să accepte această sarcină.

Neamurile erau privite ca fiind indezirabile, necurate, şi nedemne de poporul evreu. Astfel erau proscrişi din Împărăție. Cu toate acestea, Dumnzeu avea alte planuri, după cum găsim scris în Scriptură. Dumnezeu a chemat toate națiunile şi triburile să devină parte a poporului Lui, şi şi ceea ce avea să curețe El, nu va mai fi numit niciodată necurat, chiar şi de către un apostol.

Pentru a exemplifica în continuare postura etnocentristă a celor care se considerau a fi parte integrantă cu Dumnezeu, Faptele Apostolilor 10:14 prezintă răspunsul (oximononic) al lui Petru, „Nicidecum Doamne!", (Dacă spui nu, El nu este Domn, dacă El este Domn, atunci nu poți spune nu.) În continuare mai pot fi găsite scuze exprimate într-o afirmație supărătoare înregistrată cu ocazia primei întâlniri dintre apostol şi Corneliu, un centurion roman (Fapte 10:27-29). În ciuda posturii şi comportamentului original al lui Petru, Dumnezeu a întrerupt plin de grație discursul lui Petru, prin botezul cu Duhul Sfânt al lui Corneliu şi a întregii lui case — o exprimare vizibilă şi auditivă care imita experiența originală de la Rusalii din Ierusalim, printre toți ucenicii evrei. Mai târziu, un Petru convins şi căit va apăra drepturile neamurilor, ca fiind co-beneficiari ai drepturilor şi promisiunilor Împărăției, cu ocazia primului consiliu bisericesc de la Ierusalim (Fapte 15).

Scopul consiliului era să dezbată problemele relaționării interculturale apărute în Trupul lui Cristos. Eforturile lui Pavel, Barnaba, Sila, şi alți tovarăşi la lucrările misionare, şi un mare număr de Neamuri au fost adăugați la biserică. Cum să se relaționeze cu neamurile care se convertesc, şi ce sarcini să le dea, a fost prima provocare apărută în părtăşia intercultural şi inter-etnică. Când discrepanțele au început să apară, acestea au rezultat în tensiuni şi situații perplexe. Prima încercare de a rezolva aceste situații a fost să-i facem ca noi. Apoi au discutat despre ce era de făcut pentru a asimila, acomoda, şi pentru a echilibra diversitatea pe care o presupunea o astfel de provocare. Cu toate acestea, propunerea de a modela Neamurile după matrița evreilor a fost respinsă de Duhul Sfânt, care, printr-un mesaj de înțelepciune, a proclamat faptul că aceşti credincioşi de etnie diferită, trebuie acceptați şi tratați cu demnitate în Trupul lui Cristos, cu cerința ca şi aceştia să se supună unor reguli prin care se puteau evita comportamente, care pentru evrei erau ofensive. Aceste câteva exemple din Scriptură pot pune baza pentru modul în care putem acționa şi astăzi (Fapte 15:5-21).

Direcția către o Biserică Sănătoasă: sfaturi concrete pentru a ajunge la o părtăşie completă, caracterizată de dragoste și afecțiune.

Când ne confruntăm cu bariere în calea părtăşiei — rasism, etnocentrism, snobism sau narcisism — trebuie să fim deschişi, oneşti şi să căutăm remedii. Cu toate că această listă nu este concludentă, ingredientele unei părtăşii sănătoase pot fi următoarele:

În primul rând, părtăşia presupune în principiu, deschidere, onestitate, acceptare sinceră şi validarea unuia în fața celorlalți. Părtăşia este mai mult decât o manifestare exterioară a comportamentului. Mai degrabă, este o problemă de atitudine, posturi şi procese cognitive, afective şi motivaționale. Chiar mai mult, dincolo de evenimente şi procese, ea este o activitate substructurală, de substanță ontologică, cu caracteristici ale dragostei, acceptării şi validării.

În al doilea rând, permiteți Duhului Sfânt să aducă conştientizare şi convingere a faptului că puteți lua măsuri cu privire la propriul etnocentrism. Trebuie să devii conştient de propriul rasism şi propriile prejudecăți. Acestea sunt de obicei latente, tacite şi inferioare valorificării cognitive şi percepției de sine. Permite Duhului să curețe aceste concepții şi valori înrădăcinate în subconştient, şi fii transformat prin reînnoirea minții tale.

În al treilea rând, atenție pentru toate interacțiunile cu oamenii de diverse culturi şi etnii. Dacă aceste interacțiuni dau semne că ar deveni dificile, şi simțiți responsabilitatea de a încerca să le îmbunătățiți, puteți lua în considerare prin rugăciune următorii paşi:

Părere de rău. Recunoaşteți şi apreciați orice nelegiuire sau comportament neadecvat, înjosire, respingere, izolare, sau tendințe de izolare sau comportamente care țin de relaționarea interculturală în trup.

Remuşcări. După părerea de rău urmează remuşcările (un corolar de emoții şi regrete), care include experimentarea durerii pentru păcatele comise în relațiile cu cei din Trup.

Pocăință. Mai departe, adoptați o atitudine de pocăință (schimbarea minții, o schimbare radicală în direcție), şi experi-

mentarea unei reforme cognitive, afective şi comportamentale în stilul vostru de viață.

Reparare. Reparați orice relații vătămate, adoptând o inițiativă activă, unilaterală şi necondiționată, într-o atmosferă de har şi compasiune, împuterniciți pe alții şi acordați-le un sentiment de acceptare şi validare.

Restituire. Faceți ceva practic pentru a aduce binecuvântare în viața celor ce au fost proscrişi, marginalizați, dați la o parte, de către cultura dominantă, în trecut (sau în prezent).

Reînnoire. Permiteți Duhului Sfânt să participe de asemenea la gândurile, raționamentele, percepțiile, amintirile, atribuirilor de sens, motivațiilor, sentimentelor şi motivației spre schimbare. Experimentați noi atribuiri de sens către realitatea definită de Dumnezeu.

Să permitem Duhului sfânt să ne redefinească gândirea cu privire la realitaea interculturală care a fost deja definită de către Dumnezeu.

Restaurare. Fiți hotărâți să restaurați relații conform modelului original al lui Dumnezeu, după cum este văzut în relatările din Faptele Apostolilor, şi proiecțiile escatologice din Apocalipsa.

În al patrulea rând, acordați atenție modului în care Dumnezeu defineşte realitatea, mai ales cu privire la creaturile Sale, şi cu atât mai mult, cu privire la aceia care sunt în Cristos şi sunt moştenitori ai veşniciei Lui. Nu este nevoie doar ca să privim cu atenție pentru a decoperi baza ortodoxă sau teologică, ci să şi facem un salt înainte prin credință. Priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere escatologic, în care cerul este plin de o multitudine de oameni din fiecare trib, limbă, şi națiune, care îl laudă pe Dumnezeu, aducând viitorul în prezent, practicând astăzi ceea ce Dumnezeu a prevăzut pentru viitor (Apocalipsa 7:9,10).

În al cincelea rând, reînoiți-vă mintea. Vegheați asupra gândurilor care vin în mod automat, percepțiilor şi sentimentelor care îşi au rădăcinile în etnocentrism. Lăsați Duhul Sfânt să redefinească în mintea voastră realitatea interculturală, care a fost deja definită de Dumnezeu. Sfințirea şi creşterea spirituală cere predarea noastră în totalitate Duhului lui Dumnezeu, şi participarea noastră într-un proces sinergistic prin care Duhul şi firea noastră interacționează pentru a produce rezultate contraculturale şi binevenite în părtăşie.

În al şaselea rând, în loc să fiți reactivi față de ceilalți din diferite contexte ale Trupului, fiți activi în eforturile voastre, printr-o dragoste unilaterală şi necondiționată. Căutați să vă luați un angajament mai întâi. Nu faceți acest lucru dintr-un duh de superioritate, ci cu o motivație sinceră şi o hotărâre de a-i iubi pe cei pe care Cristos i-a iubit şi i-a adoptat în Trup. Rugați-vă la fel ca Psalmistul: „Cercetează-mă o Doamne, şi cunoaşte-mi inima" (Psalmul 139:23). Luați inițiativa de a provoca pe ceilalți spre dragoste şi fapte bune, fiind conştienți de înalta jurisdicție a celui mare Proiectant şi Împlinitor al realității, care observă toate interacțiunile din biserica Lui.

Concluzie

Pentru a experimenta şi a actualiza relații caracterizate de dragoste şi afecțiune, într-un contex al unei biserici sănătoase, trebuie să fim imitatori ai lui Dumnezeu, ca şi copii preaiubiți, şi să umblăm în dragoste precum Cristos ne-a iubit pe noi şi s-a dat pe Sine pentru noi (Efeseni 5:1,2). Făcând astfel, noi dezvoltăm un sine veridic, definit de Dumnezeu, dincolo de individualism, narcisism şi etnocentrism (identitatea în Cristos). Mai mult, noi ne vom dezvolta un sine integru modelat de Duhul Sfânt (integritate). Ne putem împărtăşi cu ceilați prin dragoste şi afecțiune, într-o manieră corectă (intimitate), făcând orice efort posibil pentru a împlini modelul lui Dumnzeu pentru relații pline de însemnătate (productive).

Resurse

Crabb, Larry. 1997. Connecting: Healing ourselves and our relationships. Nashville:W. Publishing House

Kraft, Charles, and Margueritte Kraft. 2005. Christianity in culture: A study in Dynamic Biblical theologizing in cross-Cultural perspective. Maryknoll, New York: Orbis books.

Lingenfelter, Sherwood G. 1996. Agents of transformation: A guide for effective Cross cultural Ministry. Grand Rapids: Baker Book House.

Polischuk, Pablo. 2004. Llamando las Cosas por su Nombre (Calling it What it is). Miami: Vida man CSB, şi HCSB sunt mărci înregistrate ale Holman Bible Publishers.

Pablo Palischuk, Dr. în teologie, este profesor de consiliere şi psihologie pastorală, la Gordon-Conwell Theological Seminary South Hamilton, Massachussetts.

Dragostea, integritatea şi încrederea reciprocă printre credincioşi sunt necesare pentru a facilita un proces sănătos de rezolvare a conflictului.

MINIMALIZAREA NEPOTRIVIRII PRIN CONSTRUIREA DE COMUNITĂȚI SĂNĂTOASE DE CREDINCIOŞI

de Gary R. Allen

Conflictul în biserică poate fi minimalizat şi rezolvat mai bine, prin construirea unei comunități de credincioşi puternice. Când lideri curajoşi şi oameni iubitori învață cum să treacă peste durerea conflictului distructiv, şi să experimenteze o bucurie extraordinară în interacționare productivă, aceştia vor lucra cu ardoare la susținerea unei biserici sănătoase. Rezolvarea conflictului, atunci, devine un proces intenționat, continuu, şi interpersonal şi organizatoric în locul reacțiilor periodice la conflict.

GRAVITATEA CONFLICTULUI ÎN BISERICĂ

Cele mai multe biserici sunt imobilizate de conflicte distructive care distrug relațiile personale și paralizează lucrările bisericii. Un asemenea conflict este contrar Cuvântului lui Dumnzeu, care ne poruncește: „ Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii." (Romani 12:18). Totuși, când este gestionat corect, conflictul poate avea efecte pozitive asupra relațiilor interpersonale și asupra lucrărilor bisericii.

Conflictul distructiv poate fi o piedică majoră în calea evanghelizării oamenilor care nu frecventează biserica și asimilarea lor în cadrul bisercii. H.B. London jr., vice președintele misiunii pastorale din cadrul misiunii Focus on the family (Concentrarea atenției asupra familiei), susține că, „Una dintre scuzele pe care oamenii le folosesc ca să nu frecventeze o biserică locală, este nivelul de controversă pe care îl observă. Pastorii și liderii creștini trebuie să învețe arta gestionării conflictelor, până la rezolvarea lor cu succes, dacă vrem ca biserica să supraviețuiască." [1]

Necredincioșii nu se așteaptă ca biserica să fie lipsită de orice conflict. Totuși, așteptarea lor de a vedea biserica rezolvând conflictele, folosindu-se de aceleași adevăruri pe care le propovăduiește, este una rezonabilă.

Multe biserici se găsesc în faza post-conflict. Nu se găsesc la ora actuală în conflict, dar misiunile lor sunt imobilizate. Conflictul fie că va ucide bisericile care au probleme fie le va reînoi.[2]

Starea bisericii este critică, și caracterul de urgență al misiunii acesteia cere rezolvarea acestuia.

INTERACȚIUNE SPIRITUALĂ ŞI PERSONALĂ ÎN CADRUL BISERICII

După biserică, comunitatea de credincioși este primul mediu în care Dumnzeu a intenționat ca ființele create de El, să-și desfășoare noile vieți transformate. În comunitatea de credincioși, experiențele spirituale, intelectuale și emoționale sunt trăite prin relații interpersonale și prin cultura locală.

Biserica primară și-a luat în serios obligațiile de comunitate de credincioși. Luca descrie acțiunile lor:" Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. (Faptele apostolilor 2:44-45)

Temelia comunității creștine este Crucea. Cristos unește diferite trupuri într-un singur Trup.[3] Locul credincioșilor este în trupul lui Cristos, deoarece El i-a răscumpărat prin suferințele Sale, moartea și învierea Sa. El i-a adus laolaltă într-o comunitate de credicioși, și ei aparțin acum unul altuia.

În comunitatea de credincioși, aceștia sunt obligați să își poarte de grijă unul altuia, deoarce ei se plac și au experințe similare, dar mai important decât atât este faptul că Cristos i-a adus împeună. Acest lucru îl obligă pe credincios să se comporte într-o manieră care este cea mai bună pentru ceilalți, nu doar ce este mai bine pentru o singură persoană.

CARACTERISTICI UNICE ALE COMUNITĂȚII DE CREDINCIOȘI

Biserica, în calitatea ei de comunitate de credincioși, este diferită de alte organizații sociale. Ea este bazată pe relații. Noi ne adunăm împreună datorită relației noastre personale cu Dumnezeu prin Isus Cristos, și El ne-a poruncit să ne iubim unul pe celălalt. Astfel, biserica este mai susceptibilă la conflicte interpersonale decât orice altă origanizație.

Comunitatea de credincioși are importanță veșnică.

Biserica este parte integrantă a planului veșnic al lui Dumnezeu, compusă din oamenii lui Dumnezeu pentru scopurile Lui. „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;" (1 Petru 2:9); credincioșii trebuie să-și aducă aminte, mai ales în perioadele acestea de conflict, că ei sunt parte din comunitatea proiectată de Dumnezeu.

Comunitatea de credincioși este supranaturală ca origine

Doar Dumnzeu ar fi putut crea o comunitate unică precum biserica. Oamenii care vin la Cristos sunt atât de diferiți unii față de ceilalți în personalitatea și cultura lor, încât fără comuniunea cu Cristos ar avea toate motivele să rămână separați unii de ceilalți. Este rezonabil să acceptăm faptul că diferențele și conflictele vor răzbate într-o comunitate atât de diversificată. Cu toate acestea, cu ajutorul Duhului Sfânt și gestionarea eficientă a conflictelor, poate exista unitate și scopuri misonare.

Comunitatea de credincioși are o exprimare locală vizibilă

Biserica este expresia întregită a trupului lui Cristos, nu doar o miniatură a unei biserici mai mari invizibile . Când doi sau trei oameni sunt adunați în numele lui Cristos, pentru toți aceștia El este prezent ca Domn și Mântuitor (Matei 18-20). În prezența Lui, cercetarea personală și părtășia intimă sunt valorificate și exprimate.

Comunitatea de credincioși este un administrator al harului lui Dumnzeu.

Biserica, deși poate să-și dezvolte propria personalitate, este un administrator al harului lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este lumină și biserica ar fi o prismă, atunci biserica ar trebui să reflecteze culorile harului Său pentru cultura ei. Scopul misionar al bisericii este să-L facă cunoscut și să-L propovăduiască pe Isus Cristos, nu pe sine însăși. Pavel a spus: „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos. (Efeseni 3:8).

Când se găsesc în conflict, credincioșii din biserică ar trebui să-și aducă aminte că au fost chemați în Împărăția lui Dumnezeu ca și administratori ai harului Său: „Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos". (Efeseni 4:7).

Comunitatea de credincioși demonstrează prin unitatea ei realitatea a ceea ce propovăduiește

Viața personală a credinciosului și viața organizatorică a bisericii trebuie să fie congruente cu Evanghelia pe care o propovăduiesc. Dragostea credincioșilor unul față de celălalt este mesajul de bază

[1] H.B. London Jr., "trinity College and Seminay Department of Conflict management" (deerfield, III, decembrie 1999), dispobibilă pe site-ul –http.— www.trinitysem.edu-tccm. internet

[2] Norman Shawchucck, "Managing conflict and Change" (lecție la Seminarul teologic Assemblies of God, Springfield, Mo., Octombrie 1999)

[3] Miroslav Volf, "Exclusion and Embrace": A Theological exploration of identity, Otherness, adn reconciliation (Nashville: Abingdon press, 1996)

al Evangheliei. Dragostea, integritatea și încrederea reciprocă între credincioși sunt necesare pentru a facilita un proces sănătos de rezolvare a conflictelor.

Când cineva este în nevoie, comunitatea de credincioși se grăbește pentru a-l ajuta. „Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. (1 Corinteni 12:26). Gestionarea conflictelor din comunitatea de credincioși este responsabilitatea fiecăruia.

Comunitatea de credincioși este locul în care vieți transformate sunt plantate și unde are loc maturizarea.

Dumnezeu a proiectat biserica pentru credincioși. El îi situează într-o comunitate de credincioși pentru a crește și a se maturiza. Maturitatea spirituală nu poate avea loc în afara comunității de credincioși. Spiritualitatea este o relație personală cu Dumnezeu, cu toate acestea, El a intenționat ca aceasta să se dezvolte în, și prin interacțiuni cu alți credincioși.

Isus le-a poruncit ucenicilor să „meargă și să facă ucenici din toate neamurile... Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Matei 28:19-20). Ucenicizarea și învățarea sunt procese interpersonale care cer altora mai experimentați să-I conducă pe cei cu mai puțină experiență. Facilitarea ucenicizării și maturizării spirituale ar trebui să nu poată fi negociată în biserică.

Comunitatea de credincioși acordă vizibilitate prezenței lui Cristos.

O caracteristică distinsă a comunității de credincioși este prezența supranaturală a lui Cristos. Prezența lui Dumnezeu a fost evidentă în Grădina Edenului, prin norul și stâlpul de foc din pustie, până în Sfânta Sfintelor din Templu, la Rusalii și până în Era Bisericii. Prezența lui Cristos ar trebuie să fie distinctivă și în Biserica de astăzi.

Foarte adesea, impresia necredincioșilor despre Isus Cristos este formată prin interacționarea cu credincioșii din comunitate. Capacitatea bisericii de a interacționa în unitate pentru a-și rezolva conflictele demostrează în mod vizibil prezența supranaturală și puterea lui Cristos. [4]

Cu toate că, părtășia intimă și interacțiunea personală intensă a comunității de credincioși poate părea că ar face biserica mai susceptibilă la conflict mai mult decât alte grupuri sociale, aceste caracteristici spirituale echipează biserica pentru a gestiona mai bine conflictul.

RESPOSNABILITĂȚI UNUL FAȚĂ DE CELĂLALT ÎN COMUNITATEA DE CREDINCIOȘI

Noul Testament conține multe porunci despre cum ar trebui să se trateze credincioșii reciproc. Aceste porunci alcătuiesc o listă de obligații reciproce—responsabilitățile pe care orice membru al bisericii le are în relația lui cu ceilalți. A înțelege cât de importanți sunt credincioșii unul pentru celălalt și cum trebuie să se comporte unul față de celălalt poate duce la minimalizarea diferențelor și probabil la eliminarea conflictelor distructive.

Isus a poruncit credincioșilor să se iubească unul pe celălalt.

Probabil cea mai comprehensivă proruncă pe care a dat-o Isus a fost bine-cunoscuta „să vă iubiți unul pe celălalt". El a continuat, „cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții." (Ioan 13:35). Porunca lui Isus reprezintă o afimație atât de fundamentală despre datoria creștinului încât este repetată de mai mult de 10 ori în Noul Testament. (Ioan 15:12,17, Romani 13:8, 1 Tesaloniceni 4:9, 1Petru 1:22, 1 Ioan 3:11, 23, 4:7, 11, 12 și 2 Ioan 5). A ne iubi unul pe celălalt este obligatoriu și are rol fundamental în rezolvarea conflictelor.

Pavel a întărit poruncile lui Isus

Pavel a dezvoltat poruncile lui Isus: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia (Romani 12:10). El a mai spus: „slujiți-vă unii altora în dragoste (Galateni 5:13). Pavel s-a rugat ca Domnul să-i ajute pe tesaloniceni ca dragostea lor să crească dar nu numai a unuia pentru celălalt ci și pentru oricine altcineva. „Ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. 1Tesaloniceni 5: 15 spre a se compara cu 3:12). În cea dea doua scrisoare către Tesaloniceni, Pavel i-a mulțumit Domnului pentru dragostea lor reciprocă, care era în creștere. (2 Tesaloniceni 1:3)

Credincioșii aparțin unii altora în Cristos

În Cristos, credincioșii aparțin unii altora și formează un Trup (Romani 12:5). Suntem membrii ai trupului: „De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul", pentru că suntem mădulare unii altora. (Efeseni 4:25). Și „ avem părtășie unii cu alții; (1 Ioan 1:7). Pavel s-a rugat pentru creștinii romani ca aceștia să aibă un „duh de unitate" în timp ce îl urmau pe Cristos (Romani 15:5). Pentru a evita dezbinarea în trup, Pavel a învățat membrii să: „Ci mădularele să îngrijească deopotrivă

[4] Byron klaus, "Leadership developemnt for Chruch revitalization" (lecție la Seminarul teologic Assemblies of God, Springfield, Mo.,Iunie 1999)

unele de altele (1 Corinteni 12:25), și „Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire, (1 Petru 4:9).

Credincioșii se cinstesc unul pe celălalt

Pe tot parcursul Bibliei putem observa cum li se cere credincioșilor să-L cinstească pe Dumnezeu și unul pe celălalt. Pavel a spus: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. (Romani 12:10). Mai târziu a adăugat faptul că cinstindu-se unul pe celălalt vor minimaliza dezbinarea în Trup.

Credincioșii trăiesc în pace unul cu celălalt în smerenie

Vedem o altă dezvoltare a acestei porunci în cuvintele lui Isus „ să trăiți în pace unii cu alții", (Marcu 9:50). Pavel a spus același lucru în diferite variante: „ Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi, (1 Tesaloniceni 5:13). „ Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. (Romani 12:16). „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. (Filipeni 2:3). „ Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie" (1 Petru 5:5).

Credincioșii se acceptă unul pe celălalt

„Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții, a scris Pavel în Romani 14:13. „Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu. (Romani 15:7). „ Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi." (Coloseni 3:13). „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos. (Efeseni 4:32). „Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit." (Iacov 5:16). Acceptând diferențele personale și culturale ale altora poate extinde interesele și domeniile care îi plac și astfel minimalizând conflictul.

Credincioșii au răbdare unul cu celălalt

A îngădui pe cineva înseamnă a arăta afecțiune celor pe care s-ar putea să nu-I placem—cei care reprezintă categoria de oameni dificili din viața noastră. Scriptura spune că trebuie să „îi suportăm, îngăduim, să avem îndurare față de, sau să suferim"[5] din cauza acestor oameni. Aceasta nu înseamnă că le permitem să preia controlul asupra noastră sau că nu ar trebui să-i tragem la răspundere pentru cuvintele și faptele lor. „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. (Romani 15:1,2, compară cu Coloseni 3:13,14).

[5] Biblesotfs new exhaustive strongs Numbers and Concordance with expanded greek-hebrew Dictionnary (seattle, Wash: Biblesoft and International Bible translators, 1994)

Credincioșii slujesc unul altuia

A ne accepta unul pe celălalt presupune interacțiune corectă unul cu celălalt. Petru a spus: „ Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. (1 Petru 4:10, comparați cu Galateni 5:13). Isus a dat aceeași învățătură când le-a spus ucenicilor Săi să își spele picioarele unul altuia (Ioan 13:14). Pavel a continuat acest gând când le-a poruncit credincioșilor săi „ Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns. (Efeseni 5:12), și „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos. (Galateni 6:2).

Credincioșii se încurajează unul pe celălalt

Pavel tânjea să se întâlnească cu creștinii romani „ ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, (Romani 1:12). Unul dintre scopurile principale ale închinării împreună este acela „ să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.", și „să ne îndemnăm unii pe alții," (Evrei 10:24, 25). Credincioșii mai sunt sfătuiți: „îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi" (Evrei 3:13). „Mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții" (1 Tesaloniceni 5:11, comparați cu 4:18), când credincioșii își concentrează eforturile pe încurajarea și zidirea unul altuia, nu vor mai fi grabnici să cauzeze conflict distructiv.

Credincioșii se învață și se zidesc unul pe celălalt

Pavel a dorit „ zidirea noastră" (Romani 14:19). El a poruncit: „ Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. (Coloseni 3:16, comparați cu Efeseni 5:19). Pavel avea încredere în faptul că romanii „ sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții." (Romani 15:14).

Înțelegând conceptul „unii pe alții" din Scriptură este fundamental pentru gestionarea conflictului în comunitatea de credincioși. Credincioșii trebuie să fie dedicați binelui spiritual al celorlalți.

ROLUL IERTĂRII ÎN GESTIONAREA CONFLICTULUI

Când conflictul a fost prelungit și oamenii s-au rănit unul pe celălalt, este necesar ca iertarea să restabilească relații sănătoase. Termenul iertare este definit ca „

un proces activ al minții și temperamentului unei persoane căruia i s-a greșit, prin care el sau ea anulează o piedică morală de a avea părtășie cu cel care i-a greșit, și restabilește libertatea și bucuria prieteniei"[6]. Pot exista momente când cei care sunt în conflict, să refuze să se ierte reciproc și să restabilească părtășia, în timp ce alții sunt binevoitori să ierte și să-și faciliteze propriul proces de vindecare.

Isus și Stefan sunt exemple de iertare. Ei i-au iertat pe ucigașii lor chiar în ceasul morții, chiar și atunci când atacatorii lor erau nedoritori să accepte iertarea și împăcarea. (Luca 23:34, Faptele Apostolilor 7:59, 60).

Deși majoritatea oamenilor nu vor avea conflictul până la moarte, conflictul distructiv poate fi una dintre experiențele cele mai dureroase din viață. Există momente când pare că conflictul nu poate fi rezolvat, și iertarea este necesară pentru persoana rănită pentru a analiza situația și a o lua de la capăt. Unii oameni îi rănesc pe alții intenționat și nu au nici o intenție de a vindeca relația. Cei care sunt răniți în aceste situații, trebuie să învețe să-i ierte pe cei care le-au greșit și să meargă mai departe cu viața lor.

Termenul iertare este mai greu de definit decât termenii diversitate, diferență, conflict sau împăcare. Poate definirea termenului iertare este dificilă deoarece oamenii se gândesc la iertare doar după ce au fost implicați emoțional în conflict.

Uneori oamenii folosesc iertarea ca o scuză pentru a evita rezolvarea conflictului, când nu vor să-i înfrunte pe ceilalți, sau când nu au abilitățile pentru a putea rezolva conflictul. Ei vor ca, conflictul să dispară de la sine. Pentru ei iertarea devine un exercițiu spiritual, care îi eliberează de responsabilitatea lor. Există situații în care cel căruia i s-a greșit nu poate să se împace cu cel care a greșit din cauza unor circumstanțe cum ar fi moartea, și iertarea este singura soluție. Dar iertarea nu ar trebui folosită ca un substitut pentru ca ambele părți să se angajeze într-un proces de vindecare, dacă acesta este posibil.

Există nevoia reîmpăcării interpersonale în procesul iertării. Adevărata lucrare a iertării nu este doar eliberarea urii, resentimentelor, suspiciunii și ostilității din inima celui care iartă, ci în ea se găsește recâștigarea fratelui sau sorei cu drepturi depline, sau ca un frate sau soră adevărată. De vreme ce comunitatea de credincioși este imaginea lui Dumnezeu, indivizii care sunt în relație cu ceilalți exprimă această comuniune. Principiul „ iertarea este necesară, împăcarea este opțională", nu este bazat pe exemplu lui Isus. Iertarea care se bazează pe liniștirea conștiinței proprii, în locul restaurării comuniunii, nu este cu adevărat iertarea unui creștin. Scopul este restaurarea comuniunii, nu păstrarea desăvârșirii private.[7]

Perioada de timp strategică este importantă în procesul iertării. Împăcarea este posibilă doar dacă iertarea are loc să fie pusă în aplicare. Dacă nu îți iei timpul necesar pentru a înfrunta, și a trata suferințele persoanei rănite, scopul reîmpăcării poate fi piedut din vedere, și este posibil să nu mai asigure aceeași calitate. Dacă nu există o strategie sigură pentru a căuta împăcarea cu cineva, atunci orice altă strategie folosită pentru împăcare trebuie să fie motivată de dragostea pentru cealaltă persoană implicată. [8]

Valoarea rugăciunii în procesul amintirilor dureroase

Cuvinte și acțiuni dure pot crea amintiri emoționale dureroase, care adesea perpetuează conflictul. Aceste amintiri dureroase pot face unul sau două lucruri: fie transformă persoana într-una cu deficiențe pe viață, fie poate deveni darul unei persoane de a persevera în gestionarea conflictului. Fiecare eveniment din viață, poate fi înțeles fie ca o binecuvântare fie ca un blestem.

Modul de percepere a faptului că un conflict care poate fi rezolvat sau perpetuat, este adesea influențat mai mult de sentimentele persoanei decât de datele problemei. Mulți oameni care sunt răniți din punct de vedere emoțional au dificultăți în a ierta, în a renunța la bagajul emoțional și în a trece mai departe. Vindecarea durerii cauzate de conflict distructiv este un proces. La fel ca în cazul rănilor fizice, rănile emoționale se vindecă treptat. Vindecarea amintirilor dureroase urmărește cele cinci faze ale suferinței: negare, mânie, negociere, depresie și acceptare. În timp ce o persoană trece dintr-o fază într-alta, el/ea pătrunde prin fiecare fază la un nivel tot mai profund. Cele cinci faze ale procesului de vindecare fac trimitere la modul în care Duhul vindecă în mod natural.[9]

Valoarea iertării ca dar de la Dumnezeu

John Patton, fostul președinte a Asociației Americane de Consilieri Pastorali și vice președinte al Comitetului Internațional pentru probleme pastorale și Consiliere, susține că atunci când încercăm să înțelegem conceptul de iertare, ca pe un act sau ca pe o atitudine, mulți creștini, în ciuda faptului că depun orice efort posibil, par

[6] Lewis B. Smedes, Forgive and Forget: healing the hurts we don"t deserve. (New York: Pocket books, 1984), 50

[7] David Augsburger, caring Enough to forgive:True Forgiveness and Caring enough not to forgive: False forgiveness (ventura, Calif.:regal books 1981)32-40

[8] Doris Donnelly, learning to Forgive (Nashville: Abingdon press, 1985) 84-89

[9] Dennis linn și mathew linn, Healing lifeţs Hurts: Healing memories through five stages of forgiveness, (New York:paulist press, 1978), 1-17

incapabili să ierte. Patton consideră că iertarea nu este un act uman sau o atitudine, ci un dar de la Dumnezeu. În timp ce rușinea este un răspuns pentru respingere și frustrare, și ca atare încurajează oamenii să construiască scuturi defensive, metoda terapeutică propusă de Patton oferă oportunitatea de a explora mecanismele defensive ale rușinii (de exemplu, mânia, puterea și neprihănirea) într-un contex emfatic prin care se descoperă vinovăția. Din moment ce o persoana înțelege că este vinovată, poate apoi să recunoască faptul că aparține unei comunități de păcătoși iubiți de Dumnezeu. Rolul de consilier al pastorului nu este acela de a supraveghea sau de a încuraja acte sau atitudini premergătoare iertării, ci de a asigura o atmosferă potrivită, empatică care va determina persoana să renunțe la scutul de protecție al rușinii și să descopere asemănări cu ceilalți. [10]

Valoarea amintirilor răscumpărătoare

Iertarea falsă corodează structura morală a acestei societăți, dar amintirile eliberatoare, se referă la concentrarea atenției spre un viitor plin de nădejde cu posibilități de eliberare dar fără a uita trecutul. Cei care iartă, de vreme ce iertarea este bazată pe realitate mai degrabă decât pe decepție, nu se tem de confruntare și sunt călăuziți de o libertate care pare mai stranie decât ura. Aceia care iartă, ca un răspuns al dragostei împotriva nedreptății vieții, sunt ghidați de respect și dedicare unii pentru ceilalți. Acest lucru ne aduce aminte de adevărul că nici o persoană nu este pură. O persoană iartă deoarece realizează că Dumnezeu a iertat răul din propria lui inimă. De aceea, a nu ne ierta aproapele, este o negare nesinceră a amestecului de bine și rău care există în fiecare ființă umană. [11]

Iertarea înseamnă a fi în parteneriat cu alții și cu Dumnezeu. Iertarea ca și împăcare nu este doar efortul unei persoane, ci și alegerea lui Dumnezeu de a pătrunde în confuzia și violența umană. Împăcarea are loc pentru că Dumnezeu a fost invitat și pentru că El este dornic să răspundă. [12]

Amintindu-ne cum am fost răniți și cât de des rănim și noi pe alții poate fi un ghid valoros pentru a ști cum să reacționăm și cum să-i tratăm pe ceilalți. Iertarea nu înseamnă că acceptăm din start alte abuzuri sau că vom continua în realții distructive. Trebuie să stabilim limite pentru ceea ce considerăm acceptabil și

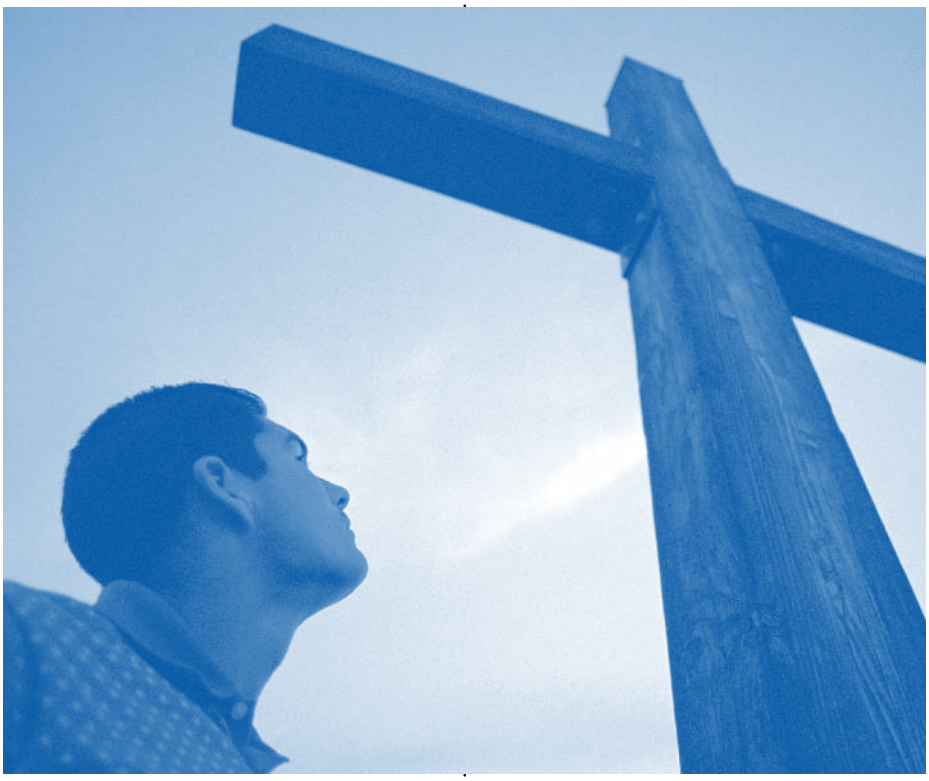

să le comunicăm altora care sunt aceste limite. Trebuie să-i facem răspunzători pe ceilați pentru acțiunile lor.[13]

ROLUL BOTEZULUI ÎN APĂ ȘI A COMUNIUNII ÎN GESTIONAREA CONFLICTULUI

Dumnezeu a prevăzut două ordonanțe pentru Biserică, Botezul în apă și Cina Domnului, pentru a facilita o comunicare regulată și continuă cu El și unii cu alții în trupul lui Cristos. Obligația credincioșilor de a-și rezolva conflictele este înrădăcinată în angajamentul pe care îl au față de Cristos și unii față de ceilalți.

Rolul botezului în apă

Botezul în apă asigură două metode specifice de ajutor în rezolvarea conflictului. Prima, botezul în apă reprezintă identificarea noastră cu Cristos, în moartea, îngroparea și învierea Lui. A doua, botezul în apă este identificarea noastră cu, și angajamentul nostru față de cei care „ au căpătat o credință de același preț cu a noastră, (2 Petru 1:1). În identificarea noastră cu Cristos, noi depunem mărturie în botezul cu apă că am murit față de sine, îngropând vechea fire, și fiind înviați la o nouă viață în El. Puterea Lui care transformă viața noastră ne-a eliberat de puterea păcatului. Nu mai suntem în dușmănie cu Dumnezeu și răzvrătiți față de El și legea Lui. Inimile noastre s-au schimbat, și El ne-a adus în comunitatea de credincioși pentru a trăi în unitate.

Pavel s-a adresat atât efesenilor cât și corintenilor cu privire la următoarele: „și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.

Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. (Efeseni 4:3-6). „ Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, - tot așa este și Cristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. (1 Corinteni 12:12).

Botezul în apă identifică credinciosul

[10] John Patton, Is Human Forgiveness possible? (Collegeville, Minn: The Liturgical press, 1998), 16-18

[11] Smedes, 94-101

[12] Joan Mueller, Is Forgiveness Possible? (Collegeville, Minn,: The liturgical Press1998) 61-63

[13] David W. Shell, Forgivness therapy (St. Meinrad, Ind: Abbey press, 1993)

cu ceilaţi din comunitatea de credincioşi. Nu numai că avem o mărturie similară cu privire la modul în care am fost mântuiţi, ci ne şi dedicăm pentru a susţine şi caută binele în părtăşia din trupul lui Cristos. Acest lucru implică atât privilegii cât şi responsabilităţi pentru a păstra unitatea. Noi suntem obligaţi să ne iubim unii pe alţii, să ne rezolvăm neînţelegerile, şi să ne iertăm unul pe celălalt.

Rolul Comuniunii

Cina Domnului, precum botezul în apă, asigură de asemenea două metode de a rezolva conflictul: Prima, Comuniunea este aducerea aminte şi reflectarea la lucrarea de răscumpărare a Mântuitorului, prin frângerea trupului Lui şi vărsarea sângelui Său. Pâinea şi cupa reprezintă ceea ce El a făcut pentru noi. Acest lucru ar trebui să

stârnească umilinţă în sufletele noastre, gândindu-ne la ceea ce a făcut El pentru noi, când eram în imposibilitatea de a ne scăpa singuri. Ne mai aducem aminte şi de faptul că fiecare persoană în comunitatea de credincioşi este prezentă acolo doar prin frângerea trupului şi vărsarea sângelui Său. Această reflecţie ar trebui să producă în noi un sentiment de reverenţă şi teamă faţă de Dumnzeu şi un sentiment de unitate faţă de ceilaţi.

În al doilea rând, Comuniunea este un timp al cercetării propriei noastre relaţii cu Dumnezeu şi ceilalţi din comunitatea de credincioşi, prin Comuniune noi reafirmăm angajamentele botezului noastru. Luăm parte la suferinţele din trupul Domnului nostru şi ne aducem aminte de El. De asemenea împărţim elementele Cinei cu ceilalţi credincioşi reafirmând dragostea noastră pentru ei şi angajamentul de a fi fraţi şi surori în trupul lui Cristos.

Scopul central al Comuniunii este de ca fiecare „ se cerceteze dar pe sine însuşi" (1 Corinteni 11:28)[14]. La masa Domnului, diferenţele trebuie rezolvate înainte să devină distructive pentru relaţia noastră cu Dumnezeu şi/sau cu ceilalţi credincioşi. La masa Domnului este locul în care dragostea lui Dumnezeu şi dragostea noastră unii pentru ceilaţi se poate măsura.

Cuvântul dragoste se referă la intenţia unei persoane sau mai multor persoane. Când o biserică are dragoste agape (împărtăşesc unul cu celălalt), înseamnă că cei puternici, cei slabi, cei bogaţi, cei săraci, cei mari şi cei mici ţin unii la alţii şi fac efortui pentru a se ajuta unul pe celălalt. Părtăşia bisericii care izvorăşte din comuniunea în dragoste este ilustrată în timpul Cinei Domnului. Biserica se adună împreună, au părtăşie în jurul mesei într-o atmosferă caldă, neformală, de familie creată de activitatea de a lua masa împreună. Credincioşii se împărtăşesc în mod simbolic cu trupul frânt al lui Cristos, şi beau împreună sângele Lui vărsat, şi ca şi congregaţie afirmă împreună faptul că mântuirea lor vine de la El. În crezul apostolic, creştinii mărturisesc credinţa lor şi rostesc crezul lor în „părtăşia cu sfinţii". Părtăşia sfinţilor" accentuează faptul că aparţin unul altuia şi au părtăşie unul cu celălalt. Dumnezeu ne oferă mai multe mijloace de har, inclusiv Comuniunea, care ne oferă harul de a trata conflictul şi oamenii dificili. Oamenii nu ar trebui să-şi scuze comportamentul disfuncţional, ci ar trebui să îşi asume răspunderea unul în faţa celuilalt şi în prezenţa lui Dumnezeu. „Părtăşia în dragoste" poate fi comparată cu ceea ce i se îmtâmplă unei persoane când îşi mărturiseşte neajunsurile din relaţiile lui în cadrul familiei bisericii. În părtăşia în dragoste, oamenii sunt dornici să-i includă şi pe aceia care sunt neascultători şi făcători de rău, chiar dacă vor necesita disciplinare. Vor fi iubiţi, şi nu vor fi daţi la o parte. [15]

Orânduirile precum botezul în apă şi comuniunea nu sunt doar surse de aducere aminte continuă a dragostei lui Dumnzeu şi ale angajamentului nostru de a practica credinţa, ci sunt şi căi practice pentru tratarea şi confruntarea cu neajunsurile noastre pentru a ne întări relaţiile şi a respinge situaţii conflictuale. În botezul cu apă noi ne acceptăm unul pe celălalt şi ne luăm un angajament unul faţă de celălalt indiferent de diferenţele personale şi culturale. În Comuniune noi avem obligaţia de a confrunta diferenţele care interferează în relaţiile noastre unul cu celălalt.

CONCLUZIE

Educarea în relaţiile interpersonale şi gestionarea conflictelor este esenţială pentru orice biserică. Este imperios necesar ca liderii naţionali, de judeţ, pastori şi lideri bisericeşti să primească educaţiea necesară, şi cu ajutorul lui Dumnezeu, să aducă speranţă pentru rezolvarea pe cale paşnică a situaţiilor conflictuale. Biserica este o comunitate de credincioşi care poate trăi în unitate şi care îşi pun nădejdea în promisiunea glorioasă a lui Cristos care a spus, „Iată, Eu fac toate lucrurile noi, (Apocalipsa 21:5).

Gestionarea conflictului este responsabilitatea oricărei persoane din biserică. Toată lumea trebuie să depună eforturi pentru a minimaliza efectul distructiv al conflictului şi să-şi ia angajamentul de a se iubi unii pe alţii.

Multe persoane din rândurile bisericii noastre au luat cursuri de lideri, construirea echipei, şi cursuri de abilităţi de gestionare a conflictelor la locul de muncă, şi ar putea cu uşurinţă să transfere aceste cunoştinţe în biserică. Adesea, bisericiile noastre au oameni minunaţi, cu abilităţi extraordinare, care trec nevăzuţi fără să aibă ocazia să-şi pună talentul în folosul bisericii.

Înţelegând sursa şi natura conflictului şi procesul prin care se gestionează conflictul, putem înfrunta conflictul cu mai puţină teamă şi cu speranţa că rezolvarea lui va întări relaţiile interumane şi va face lucrarea bisericii mai eficientă.

Dr. Gary R. Allen, este editor şef a publicaţiei Enrichment journal şi coordonator naţional al Biroului Ministerial Enrichment, din Springfield, Missouri.

[14] Richard D. Dobbins, At The Table of The Lord (Akron, Ohio: Totally alive Publications, 1999), 8

[15] Manford G. Gutzke, Plain Talk About christian Words (Grand Rapids:Yondervan, 1965), 216-17

Ajutându-i pe cei care se luptă cu dependența

Tratăm păcatul sau biruim o stăpânire?

Jim, în vârstă de 27 de ani, era celibatar, în prima parte a vieții lui, dar dependența lui de cocaină avea o putere vicioasă asupra lui. Consilierii îl convinseseră pe Jim că suferă de o boală, nu de o stăpânire. Tot ce putea să spere era ca voința lui să facă față bolii, nu să o extirpe. Jim se simțea neajutorat și dărâmat de dependența lui. Starea lui se înrăutățea. Până să ajungă în biroul meu — un gest făcut pentru a o mulțumi pe mama lui, mărturisi el — el vindea cocaină pentru a-și întreține dependența. La puțin timp după ce am avut o conversație cu el, mama lui mi-a telefonat: Jim era în închisoare. Din disperare pentru a obține droguri, neavând bani suficienți, a jefuit un magazin alimentar, și a împușcat un ofițer de poliție — o decizie care în final a dus la o condamnare pe viață fără drept de eliberare condiționată.

Stăpânirile sunt lucrări ale firii, și pastorii trebuie să le trateze ca atare.

Într-o miercuri, acum 21 de ani, am consultat un număr mai mare de clienți decât eram obișnuit. Eram în drum spre serviciul divin de după-amiază, când, o tânără m-a abordat. Deoarece eram obosit, i-am cerut să revină a doua zi. Ea a început să suspine, „Mă numesc Grace. Dacă nu mă primiți astăzi, nu voi supraviețui peste noapte."

Și-a suflecat mânecile de la bluză, și și-a descoperit urmele dure și pline de umflături până sub brațe. Cu glasul plâns și de-abia susținându-se pe picioare, ea mi-a mărturisit că se găsește în a treia zi de petrecere cu heroină. Cheltuise 1500 de dolari, era falită, speriată și fără speranță.

I-am spus că îi pot acorda câteva minute. Ea a plâns, a îngânat cuvinte, chircindu-se și căzând de pe scaun de câteva ori. Prin chinurile ei, și în timpul rugăciunilor mele, am avut o viziune. Am văzut mâna unui tehnician și mâneca unui halat de laborator. Mâna era orientată în jos, apucând cobre, și storcându-le veninul. În timp ce priveam, mâna a transformat veninul într-un ser — antivenin.

La început, nu am înțeles. Apoi am început să văd cum imaginea îngustă a căpătat din ce în ce mai mult sens. Am văzut că mâna din viziune aparținea lui Grace. Ea purta halatul de laborator și prepara antiveninul.

Am vorbit cu ea despre cele văzute. I-am spus că Dumnezeu intenționează să o folosească pentru a-i elibera pe cei ca și ea, mărturisind dragostea și puterea lui Dumnezeu (antiveninul) care avea să salveze oamenii dependenți de heroină sau cocaină.

În ora care a urmat, Dumnezeu a eliberat-o de dependența de heroină (stăpânirea). Astăzi ea lucrează în misiunea care ajută oamenii afectați de droguri. A stat departe de droguri de 21 de ani.

Statistici

Conform Ministerului American de Sănătate și Servicii Umane, în 2006 abuzul de droguri (heroină, cocaină și metamfetamine) a înregistrat 1,4 milioane de vizite în camera de gardă la nivel național. Consumul excesiv de alcool, a revendicat mai mult de 100.000 de morți. Centrul național pentru Dependeță și Abuz de substanțe stupefiante, raportează faptul că tinerii care consumă alcool sunt de 50 de ori mai predispuși la consumul de cocaină. Mai departe, 14 milioane de americani au împlinit criteriul pentru diagnosticul de boli cauzate de consumul de alcool. Drogurile, alcoolul și tabacul folosite de tineri a crescut dramatic din 1985 până azi. Se estimează că o treime din toți absolvenții clasei a 12-a consumă alcool săptămânal. Abuzul de stuperfiante este în creștere, cu precădere printre tineri.

Ciclul dependenței

Pentru o explicație mai detaliată despre ciclul dependenței vizitați site-ul *http//:www.DrugRehab.net*.

În primul rând, cei mai mulți dependenți sunt oameni inteligenți care au planuri de viitor.

În al doilea rând, dependenților le este greu să se confrunte cu problemele vieții și încep să consume stupefiante pentru a face față acestora.

În al treilea rând, folosirea drogurilor îi ajută să compenseze o anumită deficiență din viața lor. Deprimarea, durerea, relațiile, problemele la servici, sau incapacitatea de a trece peste o problemă de acest gen (cum ar fi obezitatea), sunt scuze comune pentru consumul de stupefiante.

În al patrulea rând, stupefiantele devin medicamente calmante. Reduc durerea emoțională și fizică și le oferă dependenților o cale de ieșire din impasul lor. Apar noi probleme din moment ce dependența se instalează. Dependenții vor face tot ceea ce este necesar, pentru a simți senzația dată de droguri.

Mărturisirea este primul pas spre vindecare în procesul de eliberare

În al cincilea rând, comportamentul asociat cu dependența de droguri — dificultatea în comunicare, starea fizică precară — devine dominant. Dependența conduce viața acestor persoane, le domină și controlează gândirea. La acest nivel, stupefiantele sunt stăpâniri care îl sufocă treptat.

În al șaselea rând, stupefiantele îi controlează pe dependenți, iar ei sunt obsedați cu obținerea și folosirea acestora. Îi înjosește și le dă un sentiment de deznădejde și disperare.

În al șaptelea rând, dependenții încearcă să renunțe. Eșecul urmează după fiecare program, terapeut după terapeut, și cădere după cădere, cu un sentiment de singurătate, disperare și înfrângere. Ei sunt sclavii stuperfiantelor.

Cum se întâmplă

Comportamentul dependent este obișnuit. În firea unei persoane există tendința de a face abuz. Orice poate deveni o stăpânire (dependență). Din moment ce un comportament devine o dependență, controlează viața unei persoane, gândurile și acțiunile acesteia. Acest lucru începe să aibă loc, când indiferent de motiv, persoana începe să consume substanța care o face să se simtă bine. Comportamentul începe să formeze un impuls neural, într-o anumită grupă de neuroni din creier. Cu cât comportamentul este repetat mai mult, stimulii percep acest lucru, formându-se o cale, care va duce la un obicei — o dependență.

Dependența este constrângerea care apare continuu, și controlează gândirea și acțiunile unei persoane, o stăpânire care este aproape imposibil de învins. Din cauza acestui lucru, majoritatea programelor de tratare a dependenței se concentrează pe gestionarea dependenței, mai degrabă decât pe biruirea stăpânirii.

Modele medicale de dependențe

Dacă lucrătorii bisericii cred statisticile medicale care explică dependențele, atunci Nr. 7 în ciclul de mai sus este adevărat. Există puțin ajutor pentru dependenți. Cel mai bun lucru pe care îl poate face un pastor, este să asigure uneltele necesare pentru a-l ajuta pe dependent să-și învingă starea, în timp ce acesta își va petrece restul vieții într-o luptă intensă, încercând să-și controleze dependența.

Mulți profesionisti clinici consideră că facultățile nu pregătesc lucrătorii pentru a-i ajuta pe dependenți. Dacă opinia generală este că dependenții suferă de o boală, aș fi de acord. Doctorii — nu pastorii — tratează boli. Dacă pastorii aleg să creadă varianta medicală, va trebui să creeze o listă cu referințe ale clinicilor și agenților din zona lor, care tratează dependențe și să-și trimită enoriașii la acestea. Alcoolicii Anonimi și alte centre de

tratament, pot interveni, și, cel puțin să asigure educația necesară pentru dependenți, în încercarea de a birui dependența.

Perspectiva biblică despre dependență

Dacă lucrătorii interpretează Biblia literal, dependențele sunt stăpâniri care izvorăsc din lucrările cărnii. Ele sunt probleme spirituale, care se manifestă în trup. În cazul alcoolismului, definiții medicale recente susțin că etiologia (originea) dependenței de alcool este o predispoziție genetică. Astfel, alcoolicii sunt victime ale propriului lor ADN. Dacă pastorii aleg să fie de acord cu faptul că alcoolismul este o boală terminală — persoana este și va rămâne pentru totdeauna un alcoolic.

Cuvântul adoptă o poziție diferită. Beția este un păcat și o lucrare a cărnii (Galateni 5:21). Păstorii trebuie să adopte definiția biblică a unei dependențe și să creeze lucrări în biserică care să vină în întâmpinarea nevoilor dependenților.

Pentru a primi curățire, acea persoană trebuie să caute iertare. (1 Ioan 1:9). Dacă pastorii adoptă modelul medical, atunci trebuie să asigure programe pentru gestionarea păcatului. O dependență nu este ca și diabetul. Nu are logică să acceptăm modelul medical al unei dependențe, și să neglijăm definiția biblică a păcatului. Trebuie să credem că putem fi mai mult decât biruitori.

Să ne gândim puțin

O mentalitate de victimă tinde să-i acapareze pe americani. Căutăm să găsim motive pentru a scuza comportamentul neadecvat și inacceptabil. Daca ne putem convinge pe noi înșine că dependențele noastre sunt genetice, am găsit un motiv să scuzăm păcatul. Dacă o persoană provine dintr-o familie cu diagnosticul de presiune arterială ridicată sau diabet, nu ar fi surprinzător ca doctorul să-i pună un asemenea diagnostic. Genele lui asigură o explicație pentru diagnosticul pus.

Stăpânirile, totuși, nu sunt boli, ele sunt lucrări ale firii, și pastorii trebuie să le trateze ca atare.

Oamenii sunt predispusi genetic să păcătuiască în trup. Dar când un păcătos stă înaintea lui Dumnezeu, el nu va putea să apeleze la natura umană în favoarea lui. La fel, un dependent nu va putea sta înaintea lui Dumnezeu și să dea vina pe sumedenia de scuze pe care societatea i le-a oferit pentru dependența lui. Dumnezeu va spune, „Depărtează-te de la mine, cel ce ai lucrat fărădelegea".

Ce poate face un pastor?

Pastorii trebuie să adopte modelul biblic în tratarea problemelor stăpânirii, și să adauge un program creștin în biserică dedicat acestui lucru. Un anumit program, Punctul de Răscruce, nu numai că îi ajută pe cei ce se confruntă cu stăpâniri ci și oferă instruire pentru laici să faciliteze coeziunea de grup.

Dacă un pastor nu-și poate permite organizarea unui astfel de program, și dorește să implementeze propria lui lucrare, modelul următoar poate fi un bun punct de plecare pentru a ajuta dependenții. Cu mulți ani în urmă, am alcătuit următorul program în șapte pași pe baza unor modele de 12 pași. Va fi nevoie ca pastorul sau o persoană desemnată de acesta, să-și asume rolul de lider.

Pasul unu: Mărturisirea. Dependentul trebuie să mărturisească faptul că este neajutorat în fața stăpânirii. Făcând acest lucru, dependentul devine stăpân peste dependeța lui. 2 Corinteni 12:10 spune: „De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare." Mărturisirea este primul pas către vindecare în ciclul de eliberare. Dumnezeu nu poate interveni decât dacă invocăm 1Ioan 1:9 „ Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire".

Pasul doi: Recunoașterea neajutorării. Pastorii trebui să ajute dependentul să înțeleagă și să creadă faptul că, doar Dumnezeu este capabil să redirecționeze stimulii neurali. Totuși, Dumnezeu are cerința ca noi să ne mărturisim neajutorarea. El este capabil să-l restaureze pe dependent până la plinătate, dar dependentul trebuie să își recunoască incapacitatea. Dumnezeu a eliberat-o pe Grace în biroul meu, dar nu înainte să recunoască faptul că eliberarea necesită intervenția Lui. Credința în El și puterea Lui este absolut necesară. Eliberarea poate fi instantanee sau poate fi un proces.

Pasul trei: Predare și iertare. Trebuie să ajutăm persoana să înțeleagă faptul că trebuie să se predea lui Dumnezeu. Ruperea lanțurilor dependenței, necesită eliberarea din propria voință a acelei persoane. Doar Dumnezeu poate să-l ajute pe un dependent să învingă starea aceasta pe deplin. Cere-i să te ierte și să te ajute. Isus a spus:"Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă (Matei 11:28, vezi deasemenea 1 Ioan 1:9).

Pasul patru: Fii sincer. Un dependent nu va obține vreodată ceea ce are nevoie, dacă nu procedează cum este corect. Dacă ne mărturisim păcatul, Dumnezeu ne va ierta. Roagă-L pe Duhul Sfânt să facă un inventar al comportamentelor tale greșite, atitudinilor și percepțiilor, și apoi începe să te conformezi la ceea ce are Dumnzeu de spus despre aceste lucruri. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți,

Creștinii cred că abuzul de stupefiante este un păcat, nu o boală

prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" Romani 12:2. Wayne W. Dyer a scris o serie de articole intitulate, Schimbă-ți gândurile, Schimbă-ți viața. Acesta este un principiu biblic, dar mai întâi dependenții trebuie să știe ce să schimbe.

Pasul cinci: Cere ajutorul lui Dumnezeu. „ Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți.

Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. (Iacov 4:2). Voia lui Dumnezeu este ca oamenii să trăiasca sănătos fizic, mental, și spiritual. Nu cerem în van cand îl rugam pe Dumnezeu să ne ajute în biruirea păcatului. Aduceți-vă aminte, ca și creștini noi credem că abuzul de stuperfiante este un păcat, nu o boală. Un dependent trebuie să-i ceară zilnic,ajutor pentru a birui aceste stăpâniri.

Pasul șase: Citiți Cuvântul lui Dumnezeu și rugați-vă fără încetare. Dacă credem ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, de ce nu ne agățăm de aceste adevăruri ca și cum ar fi colacul noastru de salvare? „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii (Evrei 4:12). Trebuie să credem că Cuvântul descoperă puterea lui Dumnezeu, ne descoperă lucrurile pe care trebuie să le cunoaștem și pentru care trebuie să ne rugăm, și ne descoperă cum să ne trăim viețile într-o manieră adecvată pentru a alunga stăpânirile.

Pasul șapte: Mărturisește și altora. Fii recunoscător și du Evanghelia și la alții. „Du-te acasă la ai tăi, și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul, și cum a avut milă de tine." (Marcu 5:19). Mărturisirea atrage după sine darea de seamă. Un serviciu de mărturisire, oferă ocazia biruitorilor să spună cum puterea lui Dumnezeu și Cuvântul lui le-a schimbat viața. Solomon a afirmat: „ Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește, îi va mânca roadele. - Proverbele 18:21. Rostește viață.

Concluzie

Dumnezeu vrea să fim biruitori și victorioși — nu gestionari — peste păcat și stăpâniri. Majoritatea pastorilor au întâlnit oameni care au probleme care le controlează viața. Rolul nostru este să le dăm călăuzire și sfaturi despre cum poate folosi Dumnezeu experiența lor pentru a-i ajuta pe alții să biruiască. Haideți să nu lăsăm deoparte Cuvântul lui Dumnezeu pentru a consulta cărțile Dr-lui Freud sau Dr-lui Phil. Ci mai degrabă, trebuie să citim Cuvântul Său și să-i permitem lui Dumnezeu să ne slujească, și să-Și desăvârșească lucrarea, prin cunoștința a ceea ce ne-a separat de El inițial. El va folosi povestea noastră, adesea una tragică, trasată de păcat și stăpâniri, pentru a-i aduce pe alții sub protecția și dragostea Lui. Totul pentru scopul și glorificarea Lui.

Note:

[1] Ministerul Sănătății și Serviciilor umane al Statelor Unite. Rețeaua de Avertizare pentru consumul de droguri (2007)

[2] Centrul Național pentru dependență și consumul de stuperfiante (2007)

***Dr. Larry E. Hazelbaker**, este lucrător ordinat al Assemblies of God, profesor de psihologie, și membru al catedrei de științe comportamentale și sociale a Universității Southeastern, Lakeland, Florida. El este de asemenea fondatorul și președintele institutului Harbor Inc., o organizație non-profit care slujește lucrătorilor din biserică și famililor acestora.*

De Clyde W. Harvey

CARACTERE: FOLOSIND DARURILE LUI DUMNEZEU

Cum pot pastorii să descopere o lume a talentelor care este ascunsă sub o sumedenie de deficiențe de caracter.

Fiecare biserică are tipuri de caractere și fiecare caracter oferă oportunitatea de a fi folosit în moduri creative.

Când vorbim despre caractere, vorbesc despre oameni pe care pastorii în mod normal încearcă să îi evite. Acești oameni au cel puțin o trăsătură de caracter care domină tot ceea ce ei fac.

În loc să te întrebi *De ce eu, Doamne*, trebuie să găsim metode creative de a folosi talentul acestor oameni activi. Cum putem să profităm de o abilitate specială sau de o floare care așteaptă să înflorească, când aceasta este umbrită de un defect al personalității greu de suportat?

Recent am dat peste un articol, „Fiecare întâlnire își are propriile caractere: nu le înnăbușiți." – de profesor Virginia Kidd, catedra de comunicare, Universitatea de stat din Sacramento, California.

Deși nu este un articol bisericesc, am recunoscut unele din caracterele cu care am avut de-a face în cei 30 de ani de implicare în biserică. L-am cunoscut pe Chris, cel care critică, Louie, sufletul petrecerii, și pe Molly monopolizatoarea.

Și mai important, am fost stârnit de două gânduri: *Cum m-am folosit sau am abuzat de acești oameni și cum pot profita de darul lui Dumnezeu pentru biserica mea investind în aceste caractere într-un mod pozitiv?*

Oameni încântători cu personalități multiple pot deveni fixați pe o idee, repetitivi și enervanți când se interpun între tine și lucrarea pe care ți-o imaginezi pentru congregația ta. Dar cum ar fi dacă am profita de lucrurile la care acești indivizi sunt buni? Am putea transforma o sursă de agitație într-o binecuvântare? Trebuie să gândim pe o scară mai largă și să facem față acestor caracteristici într-o manieră activă, nu reactivă.

IDENTIFICĂ MODELE COMPORTAMENTALE CA ROLURI

Un raport al lui Kenneth Benne și Paul Sheats intitulat, „Roluri funcționale ale întâlnirilor de grup", din Jurnalul pentru Probleme Sociale nr. 4 din 1948, identifică modele comportamentale pe care autorii le numesc „roluri":

Inițiatorul definește probleme, contribuie cu idei și propune soluții.

Căutătorul de informații cere clarificări, promovează participarea altora și solicită date.

Energizantul impulsionează membrii la acțiune.

Orientatorul menține grupul la subiect și ghidează discuția.

Secretara ține evidența progresului grupului și reamintește acțiuni trecute.

Recunoașteți aceste caractere în structura bisericii voastre?

Benne și Sheats mai consideră, de asemenea, activitățile sociale ca fiind activități de menținere a grupurilor și identifică cinci roluri în acest domeniu.

Încurajatorul asigură suport, laude și acceptare.

Armonizatorul rezolvă conflictul și propune situații de compromis.

Comicul inspiră umor și relaxează oamenii.

Ușierul controlează canalele de comunicare, acordând o șansă fiecărei persoane care dorește să își aducă contribuția. Persoana care se ocupă de întâlnire are de obicei acest rol.

Urmașul acceptă ideile celorlalți și este de acord cu grupul.

Recunoști aceste caractere stând în băncile de lângă tine?

În fiecare congregație, unii membri pot fi mai concentrați asupra evidențierii unui individ decât asupra binelui colectiv. Trebuie să găsim modalități de a transforma acești indivizi în oameni integri – oameni care vor acționa pentru binele întregului.

Poate o persoană care pare că ține socoteala tuturor lucrurilor, să fie desemnată să ia notițe la întâlniri importante, să alcătuiască rapoarte cu privire la rezultatul unui eveniment evanghelistic sau să primească și să trimită informații periodice de la misionari?

Pot încurajatorii și comicii să își asume rolul de ușieri, persoane care urează un bun venit și care plănuiesc activități sociale?

Poate căutătorul de informații să facă studiu de caz pentru proiectele bisericii, informații despre predici sau să aibă posibilitatea ca în viitor să se implice în misiunea congregației?

DIRECȚIONÂND PERSOANELE DIFICILE

În biserica de azi, anumite caractere sunt dominante, altele sunt pasive. Dați-mi voie să vă împărtășesc din experiența mea.

Molly cea monopolizatoare era una dintre acele persoane care nu le dădea voie altora să vorbească. Era greu de crezut că în mijlocul cuvintelor ei, chiar avea ceva sugestii utile. Cu Molly am început prin a o așeza cât mai aproape de mine posibil, tocmai pentru a evita contactul vizual, contact care în mod normal îi dă voie unei persoane să vorbească. Când își dădea drumul să vorbească, o întrerupeam să vorbească, spunând: „Acesta este un punct interesant, haideți să vedem ce cred ceilalți despre asta”. Puteți de asemenea să întrebați grupul: „ Aș vrea să ascult și părerea celor care nu au avut încă ocazia să se exprime”. Dacă aceste abordări nu funcționează, vorbește cu persoana în mod individual sau chiar roagă-o să te ajute să-i aleagă pe cei care vor răspunde la întrebări.

Sally, membrul taciturn, nu era observată mult, dar conținea un belșug de idei. Problema era cum să o facem să și le împărtășească. Două abordări au funcționat bine cu Sally. Prima abordare, ea trebuia să cunoască mai multe persoane înainte de a se simți în largul ei. După ce și-a dezvoltat prietenii confortabile, era mai dornică să interacționeze. A doua, i-am cerut părerea, departe de mulțime, cu privire la gândurile ei sincere. Când persoanele ca Sally din congregația voastră interacționează, ele răspund pozitiv și își afirmă participarea.

Wendell cel retras, era o persoană apatică care adesea considera că era inutil. El avea nevoie de o sarcină importantă. Mi-am dat seama că exista posibilitatea ca el să nu poată îndeplini sarcina, dar acordându-i o responsabilitate, Wendell a simțit că este implicat. Făcând prezența, pregătind răcoritoare sau servind comitetul minor a fost răspunsul pentru a-i stimula participarea.

Louie, sufletul petrecerii, asigura eliberarea tensiunii, dar pasiunea lui pentru râs cauza tensiune. L-am confruntat cu această problemă, subtil, făcându-l să înțeleagă faptul că umorul de calitate poate fi benefic pentru grup. Ne-am înțeles în privat, că ar trebui să reducă tonul râsului puțin. În același timp am profitat de starea lui de spirit bună, și l-am înscris în lucrarea bărbaților, făcându-l responsabil peste activitățile de picnic ale bisericii.

Chris criticul, ataca orice idee deși nu era un deranj pentru congregația noastră. Când era canalizat în direcția corectă, Chris era un component vital pentru clarificare și luare de decizii. Absența diferenței de opinie poate rezulta adesea în dezastru. O congregație de oameni care spun da la orice, nu are întotdeauna succes în administrare, uneori un critic poate să te oprească și să te facă să privești lucrurile dintr-o altă perspectivă.

Andy certărețul, spre deosebire de critic, acesta nu era de ajutor în clarificarea problemelor. Andy era permanent implicat într-o luptă. Argumentele de suprafață erau doar o modalitate de a-și face cunoscută părerea. Am încercat să-mi păstrez simțul umorului, să extrag argumentele folositoare, și să-mi aduc aminte că uneori discuțiile pot menține un grup pe picioare. Dacă conflictul ieșea de sub control încercam să rezolv problema vorbind cu Andy prin intermediul unei a treia persoane în care aveam încredere.

Biserica trebuie să fie creativă în folosirea acestor personaje pe care Dumnezeu ni le-a dat în grijă. Haideți să găsim modalități să transformăm bucățile de cărbune în diamante, problemele în posibilități și mugurii în flori.

Prin intervenția asupra conflictului și prin direcționarea abilă a oamenilor cu probleme, pastorii pot descoperi o lume a talentului care este ascunsă de un nor de deficiențe. Apoi vom aștepta cu nerăbdare să pășim în biserică și să-i vedem pe Andy, pe Sally și pe Wendell ca o binecuvântare așa cum a fost intenția lui Dumnezeu pentru ei.

***Clyde W. Harvey** este directorul sediului central al Assemblies of God, Wisconsin, pentru probleme laice.*

Cum să te îndrăgosteşti de BISERICA ta

De Neil B. Wiseman

Versurile unui cântec spun „dragostea şi căsătoria merg împreună precum calul merge cu căruța". Dar, cu secole înainte ca acest cântec să fi fost scris, apostolul Pavel a scris versuri similare despre dragoste şi căsătorie, versuri care probabil nu au fost puse vreodată într-un cântec. Cele două cântece sunt de acord asupra faptului că — dragostea şi căsătoria trebuie să meargă împreună.

Cu toate acestea, apostolul mai adaugă câteva componente importante la cântecul său. În cele 11 versete scurte ale acestui capitol elevat dar dificil din Efeseni 5:22-23, Pavel discută despre o biserică pură, sfântă, strălucitoare, despre căpetenia bisericii care este Cristos, despre supunere reciprocă, şi dragostea dintre un soț şi o soție. Apoi, ca şi când ideile exprimate erau destul de surprinzătoare chiar şi pentru el, Pavel scrie această propoziție viguroasă „Taina aceasta este mare - (vorbesc despre Hristos şi despre Biserică) – şi nu pretind că o înțeelg întru totul." Efeseni 5:32

Comentatorii susțin faptul că, cuvântul „taină" se referă la căsătorie sau biserică. Eu cred că se referă la amândouă. Fiecare cuplu căsătorit şi fericit, ştie că mariajul este o minune, o taină şi o îmbinare satisfăcătoare a amândorura, cuprinse într-una singură. Cine poate explica cum un bărbat şi o femeie, atât de diferiți unul de celălalt fizic, emoțional, şi hormonal pot să-şi construiască o viață fericită împreună? Pavel are dreptate — aceasta este o taină enormă.

În timp ce o persoană citeşte acest pasaj din Scriptură, şi încearcă să-i desluşească înțelesul în profunzime, acesta se referă şi la modul în care lucrătorii bisericii dezvoltă o relație fericită şi iubitoare cu congregațiile lor.

Ascultați-vă inima în timp ce Pavel descrie dragostea lui Cristos pentru noi şi pentru biserica Sa: „ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Efeseni 5:26-27).

Dragostea noastră nu se poate compara vreodată cu dragostea lui Cristos, cu toate acestea El este modelul nostru. Pentru a ne complica sarcina şi mai mult, putem spune că

unele biserici sunt mai uşor de iubit decât altele. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul pastorilor.

LEGĂTURA ÎN DRAGOSTE — UN FACTOR ESENȚIAL PENTRU LUCRARE

Indiferent că este uşor sau greu de realizat, o legătură de dragoste trebuie realizată între pastor şi enoriaşi, deoarece eficacitatea unei biserici depinde de relațiile sănătoase dintre congregație şi liderul ei.

O relație de dragoste reciprocă între pastor şi congregație nu este singurul lucru care contează într-o biserică, deşi fără aceasta foarte puține lucruri mai contează. Din păcate, acest factor al dragostei este aproape inexistent în prea multe congregații. Iată câteva metode prin care puteți adânci legătura în dragoste cu congregația voastră şi să îi determinați să vă iubească mai mult.

Începeți cu dreptul—poate aceasta să fie dragoste?

Când vine primul impuls în inima unui pastor în devenire, acesta trebuie să se întrebe, poate fi acesta începutul unei lucrări frumoase? Dumnezeu este cel care ne vrea împreună? O să mă potrivesc acolo? Va fi dragoste la prima vedere? Am sentimentele corecte?

La fel ca într-o căsnicie, răspunsurile vor fi unice şi personale. Întreabă orice cuplu căsătorit, cum s-au întâlnit şi cum s-au îndrăgostit. Chiar şi acei care au fost căsătoriți de 50 de ani pot chicoti ca adolescenții în timp ce îşi spun povestea. În timp ce povestea lor se derulează, ingredientele căsniciei unora nu par a fi baza unei căsnicii puternice. Dar o căsnicie puternică este exact ce-au construit. Cum pare din exterior nici nu contează.

Spune-le enoriaşilor tăi cât de privilegiat eşti să fii pastorul lor

Într-un mod similar, atracția puternică spiritual-emoțională şi afectuoasă dintre un pastor şi biserica lui este necesară la începutul relației. Ca într-o căsnicie, ingredientele vor fi unice. Dar un viitor pastor, trebuie să fie convins de faptul că o relație de dragoste poate fi stabilită şi menținută, altfel nu există nici un sens pentru noua lucrare.

Spune „Te iubesc”

Spune-le enoriaşilor tăi cât de privilegiat eşti să fii pastorul lor. Am auzit despre un pastor care era tot timpul îndrăgostit de fosta lui lucrare, şi vorbea adesea despre aceasta. O persoană din biserică a făcut următorul comentariu la un moment dat: „poate o să ne iubească mai mult după ce ne părăseşte”. O implicație nerostită a afirmației anterioare ar fi :”Poate ar trebui să o facă cât de curând”.

Există metode mai bune. Comunicați, iar apoi priviți câte lucruri bune pot să rezulte atunci când comunicăm dragostea noastră celorlalți. Fiecare cuvânt iubitor poate aminti cuiva despre dragostea lui Isus. Fiecare cuvânt iubitor poate avea rol de boomerang, cineva din congregație va reîntoarce această dragoste față de pastor. Şi fiecare cuvânt drăgăstos poate mişca sufletul celui care îl nutreşte.

Exersați cuvintele acasă şi în timpul dvs de studiu pentru a putea spune fără vreo urmă de ezitare:” Te iubesc cu dragostea Domnului”.

Mulțumiți-le pentru dragostea ce v-o poartă.

Unii pastori trăiesc într-o stare de teamă continuă, deoarcece ei cred că biserica lor nu face atât de multe lucruri pentru ei, cât face biserica de vis-a-vis pentru pastorul ei. O asemenea atitudine poate fi la fel de ridicolă, precum compararea a două inele de logodnă. Chiar cel mai ieftin poate reprezenta cel mai înalt nivel de devotament şi dragoste.

Alții cred că o biserică este obligată să-i trateze regeşte. La vârsta mijlocie şi dincolo de aceasta, unii pastori cred că şi-au făcut datoria, şi că biserica le datorează ceva pentru anii de slujire. Această noțiune falsă nu sună a sacrificiu, ascultare şi lepădare de sine, care începe la cruce. Gândiți-vă cât de bogați sunteți — un copil al Regelui, în slujba supuşilor Regelui. Noi predicăm de la amvonul Lui şi lucrăm în biroul Lui. Îl reprezentăm pe Rege zilnic în fața copiilor Lui. Vorbim din partea Lui şi supraveghem biserica Lui. Dar cu înțelepciune ne aducem aminte că nu noi suntem Regele. Regele nu doreşte ca vreunul dintre noi să se înalțe singur sau să se răsfețe.

Fii vrednic de cinste

Fiecare pastor cunoaşte porunca biblică pentru oamenii lui Dumnezeu, de a da cinste liderilor lor spirituali. Pavel vorbeşte despre cinstire în două dintre epistolele sale. În pasajul din Tesaloniceni el a spus:” Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, şi care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi. (Tesaloniceni 5:12-13).

Din nou Pavel sugerează cinstirea, chiar cinstirea de două ori „ Prezbiterii (Sau: bătrâni) care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea şi cu învățătura, pe care o dau altora. 1 Timotei 5:17

În cartea sa *Pastors at Greater Risk* (Pastorii în pericol , n.t.), H.B. London povesteşte despre un cleric care a ajutat biserica în care a slujit să aducă cinste, chiar îndoită cinste, noului lor pastor. Dar mai apoi a întrebat pe consultantul bisericii care a ajutat la găsirea unui nou pastor pentru biserică: „Le aduce cineva aminte pastorilor că pasajul biblic despre cinstire este şi reciproc?”

Uşor sau greu de realizat, o legătură de dragoste trebuie menținută între pastor şi oameni deoarece eficacitatea bisericii depinde de relații sănătoase între congregație şi pastorul ei.

Clericul credincios are dreptate. Pasajul spune că partea de cinstire pentru pastori include muncă din greu, conducerea bisericii şi sfătuirea poporului lui Dumnezeu. Cinstea îndoită

este pentru cei care instruiesc şi predică.

În aspectele vieții de zi cu zi, minunea de a fi pus deoparte pentru lucrarea Domnului Suveran, tinde să devină tot mai puțin simțită. Este nevoie de un sentiment de responsabilitate înnoit, pentru a face lucrarea într-o manieră care să fie pe placul lui Dumnezeu. Apoi, de asemenea, o conştientizare profundă a faptului că vom da socoteală pentru slujirea ca pastori, trebuie să ne modeleze gândirea pe termen lung.

Iubiți oamenii necondiționat

Prețuiți oamenii ca pe nişte trofee primite prin har. Distincția de bază a bisericii nou-testamentale, este dragostea care vindecă relații zdrobite, calmează neînțelegerile distructive, susține iertarea din toată inima, încurajează părtăşia autentică, şi motivează mărturia eficientă.

Dumnezeu a creat biserica Lui pentru oameni, nu pentru denominațiuni, sisteme teologice, acțiuni sociale, sau chiar pentru pastori. El vrea ca biserica să câştige oameni, să dezvolte oameni, şi să implice oamenii în slujirea lumii acesteia.

Un pastor veteran a spus: „ Scopul principal al oilor este de a complica viața păstorului, şi nu este nevoie să le învețe nimeni cum să facă acest lucru." Dacă amânăm să iubim oamenii, până devin ceea ce noi ne dorim, s-ar putea să aşteptăm mult timp. Sarcina noastră, prin harul lui Dumnezeu, este de a-i iubi aşa cum sunt, crezând în potențialul lor.

Biserica există pentru oameni. Credeți în ei. Țineți la ei. Ajutați-i să-şi descopere potențialul maxim.

Nu fiți şocați de varietatea de oameni pe care îi întâlniți. Unii sunt grandomani, alții sunt răutăcioşi, unii blânzi, alții ridicoli, unii sunt minunați, alții ciudați, unii sensibili, alții egoişti, unii responsabili, alții inutili, unii mulțumitori, alții irascibili. Şi cu toții au nevoie de un păstor care să-i iubească destul pentru a le arăta calea spre casa lui Dumnezeu.

C.S. Lewis a deschis posibilitățile pozitive pentru diversitate: „deoarece biserica nu este o societate umană, de oameni uniți de afinitățile lor naturale, ci trupul lui Cristos, în care fiecare membru, indiferent cât de diferit, trebuie să-şi trăiască viața obişnuită, complementând şi ajutându-i pe ceilalți, tocmai ca să facă față acestor diferențe."

Biserica există pentru oameni. Credeți în ei. Țineți la ei. Ajutați-i să descopere întregul lor potențial.

Angajați-vă să faceți curte toată viața

Povestirea este dintr-un ziar de duminică din oraşul nostru. Un bărbat, care are acum peste 80 de ani, a fost întrebat la apropierea celei dea 67 aniversare a căsătoriei lui, „ce sfaturi aveți pentru soții mai tineri? El a răspuns, „trebuie să continui să faci ce ai făcut prima dată pentru a-i câştiga inima." Există un lucru bun şi folositor în acest răspuns, aplicabil pentru dragostea unui pastor pentru biserica lui.

Dar cum rămâne cu acele situații în care sentimentele de dragoste s-au evaporat? Ann Landers şi-a consiliat odată cititorii, „Continuați să faceți fapte în dragoste şi sentimentul nu va întârzia să apară".

Predicați dragostea

Mergeți înapoi la Biblie şi hrăniți-vă sufletul citind pasajele despre dragoste. Învățați-i pe enoriaşii voştri în continuu, despre dragostea pe care trebuie să o avem unul pentru celălalt şi care decurge natural din dragostea pe care Dumnezeu o are față de noi. Arătați-le că dragostea este un dar, pe care îl primim de la Dumnezeu şi îl răsfrângem asupra celor din jurul nostru. Încercați să construiți o atmosferă spirituală în biserica dumneavoastră care să împlinească provocarea biblică: „ Trăiți în dragoste, după cum şi Hristos ne-a iubit, şi S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros", lui Dumnezeu (Efeseni 5:2).

Deveniți o persoană integră

Caracterul contează. Pietatea personală este de aşteptat de la voi. A fi merge înaintea lui a face, şi caracterul este fântâna comportamentului. Cele mai multe congregații, dacă ar fi puse să aleagă între un lucrător talentat şi un lucrător sfânt, l-ar alege pe cel sfânt.

În aceste vremuri, unde disfuncționalitatea şi zdrobirea au atins cote nemaiîntâlnite, biserica devine uneori ultima speranță pentru cei răniți, confuzi, dați peste cap. Şi ce refugiu primitor este biserica pentru ei. Ca rezultat, mulți descoperă o viață nou-nouță în Cristos, o viață transformată de posibilitatea unor noi începuturi. Dar pe parcurs, unii întâmpină o problemă sau chiar două — un obicei, o cicatrice, un punct sensibil, sau un păcat ascuns. Dacă te regăseşti în acest grup, fă tot ce poți ca să coşi aceste rupturi şi să vindeci aceste răni.

O a doua nevoie, pentru a rezolva problema zdrobirii, este nevoia de a fi absolut dependent de Dumnezeu. Pastorul care încearcă să slujească pe baza puterii omeneşti nu are mai mult de dat decât un avocat, inginer, sau doctor. Este acel ceva în plus din viețile noastre — harul, prezența şi puterea lui Dumnezeu — care ne face victorioşi şi

eficienți şi ne ajută să convingem oamenii că ceea ce predicăm este autentic şi veridic.

Apostolul Pavel a accentuat problema integrității în următoarea afirmație: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, şi la învățătura pe care o dai altora" (1Timotei 4:12-13).

Fă o favoare congregației tale, încearcă să te înțelegi pe tine însuți.

Cum gândeşti? Care sunt reacțiile tale previzibile? Care este forța care te mână în viață? Care sunt motivațiile tale?

Înțelegerea proprie este un aspect important pentru a-i putea înțelege pe alții. Pune-ți motivațiile la îndoială, întrebându-te, „de ce am făcut acest lucru?" Supune-te pe tine însuți unui interogatoriu, despre modul în care conduci întâlnirile. Verifică-te în modul în care cheltuieşti banii. Acest lucru va spune mult despre caracterul tău. Întreabă-te dacă ai tendința să manipulezi sarcinile administrative, pentru a face lucrurile cum doreşti, şi dacă mai apoi îți justifici faptele, numindu-le voia lui Dumnezeu.

Consideră chemarea ta ca fiind o sarcină divină

Apostolul Pavel a privit munca lui ca pe o însărcinare de la Dumnezeu. De exemplu, el a spus în Galateni, „ Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, şi m-a chemat prin harul Său, - a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om" (Galateni 1:15).

Ce afirmație! Priveşte la componentele din chemarea apostolului: pus deoparte pentru lucrare, dinainte de a se naşte, chemat prin har, o bucurie incredibilă când Isus i s-a descoperit în viața şi lucrarea lui, şi o chemare divină pentru frați, probabil evreii din acele timpuri.

O chemare divină asigură puterea şi motivația pentru lucrare. Ajută la dezvoltarea unui simț al misiunii şi o conştientizare a însărcinării sfinte, astfel omul lui Dumnezeu poate să împlinească mai mult decât şi-a închipuit că va putea. Chemarea acceptată oferă autoritate în predicare, perseverență şi împuternicirea de a-i iubi pe toți acei pe care Domnul îi iubeşte — adică, orice persoană pe care o întâlnim.

Bucură-te de lucrare ca de un stil de viață

Deşi lucrarea de slujire poate fi privită atât ca o profesie cât şi ca o chemare, esența ei este cea mai mare cauză cunoscută omenirii. Ca şi calitatea de a fi părinți, lucrarea de slujire are caracter non-stop, an după an. Această realitate a lucrării poate fi acceptată cu bucurie sau respinsă cu țipete şi îmbrânceli, dar rămâne de necontestat.

Refuză să devii un ascetic profesional

Pastorii sunt învățați uneori că trebuie să trăiască în izolare profesională. Eu am fost educat astfel. Ideea presupunea să am relații doar de suprafață, şi să nu permit nimănui să se apropie prea mult de mine. Logica acestui sfat este că, dacă cineva se apropie prea mult de tine, ceilalți vor fi invidioşi. Şi dacă oamenii devin prea apropiați, îți vor frânge inima când vine vremea despărțirii.

Eşecul de a folosi oameni puternici şi o dorință de a controla fiecare lucrare sau program sunt doi factori semnificativi care mențin bisericile la scară mică.

Logica aceasta este comică, nu-i aşa?

În zilele din preajma sfârşitului lucrării mele de pastor, am urmat obiceiul cunoscut de izolare. Am anunțat: „După voia Domnului, vom pleca pentru a începe o nouă lucrare. Ceea ce înseamnă că nu doresc să primesc scrisori, vederi, nu voi primi sau da telefoane."

Una dintre femeile mai în vârstă din biserică, a considerat poziția mea puțin ciudată. La puțin timp după ce ne-am acomodat în noua noastră lucrare, ni s-a născut primul copil. La două săptămâni după naşterea lui, bebeluşul nostru a primit o scrisoare de la această femeie în vârstă, de la fosta noastră biserică. Printre alte lucruri ea a scris, „tatăl tău ne-a interzis să-i scriem, aşa că îți scriu ție. Te rog să le transmiți mamei şi tatălui tău că îi iubim şi nu vom înceta vreodată sa facem asta".

Este posibil ca multe frustrări din lucrare să fie din cauza izolării sociale? În timp ce vorbim despre dragoste, părtăşie şi comunitate, noi practicăm suspiciunea, intimitatea, şi individualismul.

Verifică care este perspectiva lui Dumnezeu pentru însărcinarea ta

Când Dumnezeu te trimite într-un loc, El cunoaşte toate lucrurile despre acel loc şi îți cunoaşte abilitățile, trecutul, şi potențialul. Când ți se oferă, sau accepți o lucrare care pare a fi după voia lui Dumnzeu, întreabă-te ce anume şi-a propus Dumnezeu, ca tu să duci la îndeplinire în acel loc. Când

Dumnezeu te trimite, trebuie să rămâi acolo până când planul Lui a fost împlinit.

Împărtășește vise, imaginații și creativitate

Biserica pare uneori incredibil de legată de tradițiile ei. Realitatea uimitoare şi câteodată amuzantă, este aceea că ceea ce noi considerăm acum tradiție a fost considerată odată o mare aventură. Istoria Şcolii Duminicale, a misiunii moderne şi programarea serviciului divin la ora 11 Duminica, pentru a putea acorda fermierilor timp să-şi termine treburile, înainte de a veni la biserică, erau toate inovații importante în acele vremuri. Şi oamenii de atunci probabil spuneau:"dar n-am făcut lucrurile niciodată aşa!"

Menținerea viitorului, trecutului şi prezentului într-un echilibru sănătos, este o muncă grea pentru lucrători. Fiecare biserică şi individ sunt modelați de propria lor poveste. Tradițiile trebuie luate în seamă, şi schimbarea survine uneori în pas lent. Între timp, prezentul este semnificativ şi viitorul este la fel de strălucitor ca promisiunile lui Dumnezeu.

Anumite misiuni îşi duc zilele sperând că viitorul va fi mai bun. Alții trăiesc în prezent, fără prea multă considerație față de ce a fost şi fără să viseze la ceea ce-ar putea fi. Adesea lucrarea lor este ca o floare tăiată — frumoasă, dar fără rădăcini. Un remediu bun, este să ne gândim la trecut, prezent şi viitor, ca fiind istorie, speranță şi realizări, şi să le acordăm un rol creativ în mintea noastră. Fiecare zi petrecută în parteneriat în lucrarea lui Dumnezeu este o zi bună dacă ştim cum să o folosim.

Pastorul care încearcă să slujească pe baza puterii omeneşti nu are mai mult de dat decât un avocat, inginer, sau doctor.

Creșteți oameni mărețiși

Timp de decenii, creşterea bisericii şi programele de evanghelizare asigurau metode pentru ca biserica să crească. Este posibil ca atunci când congregația investeşte în creşterea oamenilor mărețiși, rezultatul relației lor cu Dumnezeu, şi unii cu ceilalți să ducă la creşterea măreață a bisericilor?

Constuieşte oameni mari, încurajându-i să se dedice unei cauze mărețe. Un poet a spus: „Predă-te unei cauze mărețe. Poate nu vei face mult bine cauzei, dar cu siguranță cauza îți va face ție mult bine".

Oferă valoare oamenilor atunci când vin la biserică.

Fiecare serviciu ar trebui să adauge cu uşurință o valoare identificabilă celor care participă la serviciul divin. Fiecare persoană are dreptul de a fi hrănit, încurajat, şi inspirat atunci când vine la biserică. Oamenii au nevoie de instruire, inspirație, încurajare şi speranță.

Oamenii nu au nevoie să fie certați. Insultați sau înjosiți. Acest lucru se întâmplă destul în lume. Gradul de frecventare al unei biserici poate fi crescut adesea îmbunătățind serviciile, făcându-le mai inspirate şi mai puțin plictisitoare. În timp ce îți pregăteşti fiecare serviciu, întreabă-te, Ce le-ar place oamenilor să primească data viitoare când vin la biserică?

Pune dragoste în perioadele de criză ale enoriașilor

Pierderile, accidentele, boala sau zdrobirea ajung în final la orice ființă. A fi reprezentantul în carne şi oase al lui Isus, în vremuri de strâmtorare, este centrul oricărei lucrări creştine. Fii acolo. Mergi cu dragoste şi adesea rămâi acolo până trece criza. Cei care trec prin vale te vor iubi pentru totdeauna. Când alții vor vedea grija şi dragostea pe care o oferi celor care au nevoie cel mai mult, rezultatul va fi credibilitate mărită în lucrare, de care se va bucura toată biserica.

Prețuiește slujirea creștină ca pe un dar din dragoste de la Dumnezeu.

Astăzi mulți oameni care frecventeză bisericile sunt obezi spirituali din cauza unui exces de fast food şi lipsă de carne şi hrană solidă. Au nevoie de practicarea exercițiilor zilnice în slujba lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Multe posibilități sunt cuprinse în cele trei scopuri esențiale ale slujirii creştine. Gândiți-vă la ele ca la nişte picioare ale unui scaun cu trei picioare. Mai întâi, slujirea este ceea ce facem pentru Dumnezeu. În al doilea rând, slujirea este ceea ce facem pentru ceilalți. În al treilea rând — un component uitat adesea — este îmbogățirea noastră spirituală când le slujim altora.

Predicatorul predică despre Dumnezeu, ca să-i ajute pe alții să-l cunoască mai bine pe Dumnezeu. Dar atunci când predică, Cuvântul îl cercetează şi devine din ce în ce mai bun şi devine mai spiritual în acest proces.

Învățătorul de la Şcoala Duminicală instruieşte pentru Dumnezeu, pentru a-i ajuta pe alții să aplice Scriptura în viața practică, de asemenea fiind îmbogățit în propria lui/ei ființă. Această perspectivă mută slujirea din sfera obligativității şi a datoriei, în cea a privilegiului şi a binecuvântării.

Acceptă și implică oameni puternici

Unii pastori se simt amenințați de oamenii puternici şi capabili. Unii nu se simt în largul lor când cineva întreabă „de ce?". Unii lideri spirituali pun la îndoială motivația oamenilor puternici, mai ales a celor care vor excelență şi eficiență. Eşecul de a folosi oameni puternici şi dorința de a controla fiecare lucrare sau program, sunt doi factori semnificativi care mențin biserica

la un rang mic. Nevoia de a controla fiecare detaliu al vieții congregației, plafonează creşterea şi subestimează starea de spirit a acesteia.

Asumă-ți conducerea familiei lui Dumnezeu

Familia biologică se află sub un asediu teribil. Aproape toată lumea are nevoie de ajutor pentru a-şi întări familia. Unii au nevoie de o familie surogat, care să ia loc familiei pe care nu au avut-o niciodată, sau pe care au pierdut-o. Mulți oameni au inimi rănite. Prietenia, sprijinul, acceptarea şi purtarea de grijă a unei biserici iubitoare sunt necesare mai mult ca oricând. Poți numi ocazia de a conduce familia lui Dumnezeu cum doreşti: şef de trib, conducătorul familiei pierdute şi mărite, fondator de familie surogat, sau pastor al familiei lui Dumnezeu. Dar fii sigur că treaba este făcută, şi că creezi relații caracterizate de afecțiune.

LUCRAREA CREEAZĂ OPORTUNITĂȚI MINUNATE PENTRU A IUBI ŞI A FI IUBIT

Îți aduci aminte cine erai când ai primit chemarea? Îți aduci aminte cum Dumnezeu a folosit dragostea ta pentru El pentru a te ajuta să vezi nevoile lumii Lui? Ce moment hotărâtor pentru lucrare ta! În acea zi Domnul Suveran te-a chemat într-un teritoriu necunoscut, cu promisiunea că va fi cu tine, că te va împuternici, şi te va iubi necondiționat.

Multe pasaje biblice ne ajută să înțelegem lucrarea de misiune. Alte pasaje ne provoacă şi ne pregăteşte pentru sarcină şi nevoile ei. Dar din nou şi din nou, motivația, atmosfera şi semnificația lucrării se găsesc în dragoste.

Importanța şi prioritatea dragostei, ne este arătată clar în răspunsul lui Isus la întrebarea „care este cea mai mare poruncă?"

Isus a răspuns: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. „Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‚Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți.'

Apoi a adăugat o incredibilă propozitie în încheiere, „ În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Proorocii." (Matei 22:37-40)

Urmând exemplul Domnului său, Pavel a pus de asemenea dragostea în centrul lucrării sale, când a scris, „(dragostea) acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. (1 Corinteni 13:7)

După ce am citit aceste pasaje, dovezile sunt de netăgăduit — lucrarea este dragoste pentru Dumnezeu, pentru aproape, şi pentru sine. Această dragoste pentru Dumnezeu şi pentru aproapele nostru ne oferă un bilet pe viață în locuri private şi publice şi în locuri de veselie şi în locuri de tristețe. Dragostea pentru Isus ne dă ocazia să-L reprezentăm la nunți, înmormântări, botezuri, aşteptări în camera de gardă, la serviciile de Comuniune, închinare şi predică. Bucuria şi aventura lucrării de pastorat trebuie să fie subliniată din nou şi din nou, folosind cuvinte precum încântare, bucurie, plăcere, seninătate şi realizări eterne. Un pastor vede mai mult din ce face Dumnezeu într-o săptămână, decât majoritatea oamenilor într-o viață.

Dragostea pentru Cristos ajută lucrarea să rămână concentrată. Când dragostea pare să scadă, faceți o cercetare a realității în care vă aflați şi dragostea va străluci din nou. Majoritatea, dacă nu chiar toți oamenii, vă vor iubi şi voi veți avea ocazia să-i iubiți la rândul vostru.

Îmbrățişați-vă lucrarea, iubiți oamenii pe care Dumnezeu vi i-a dat să le slujiți, şi ei vă vor întoarce dragostea într-o manieră dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale voastre.

***Neil B. Wiseman** este scriitor, orator şi educator. El slujeşte ca şi fondator şi director al Small Church Institue. El locuieşte în Overland Park, Kansas.*

de William P. Farley

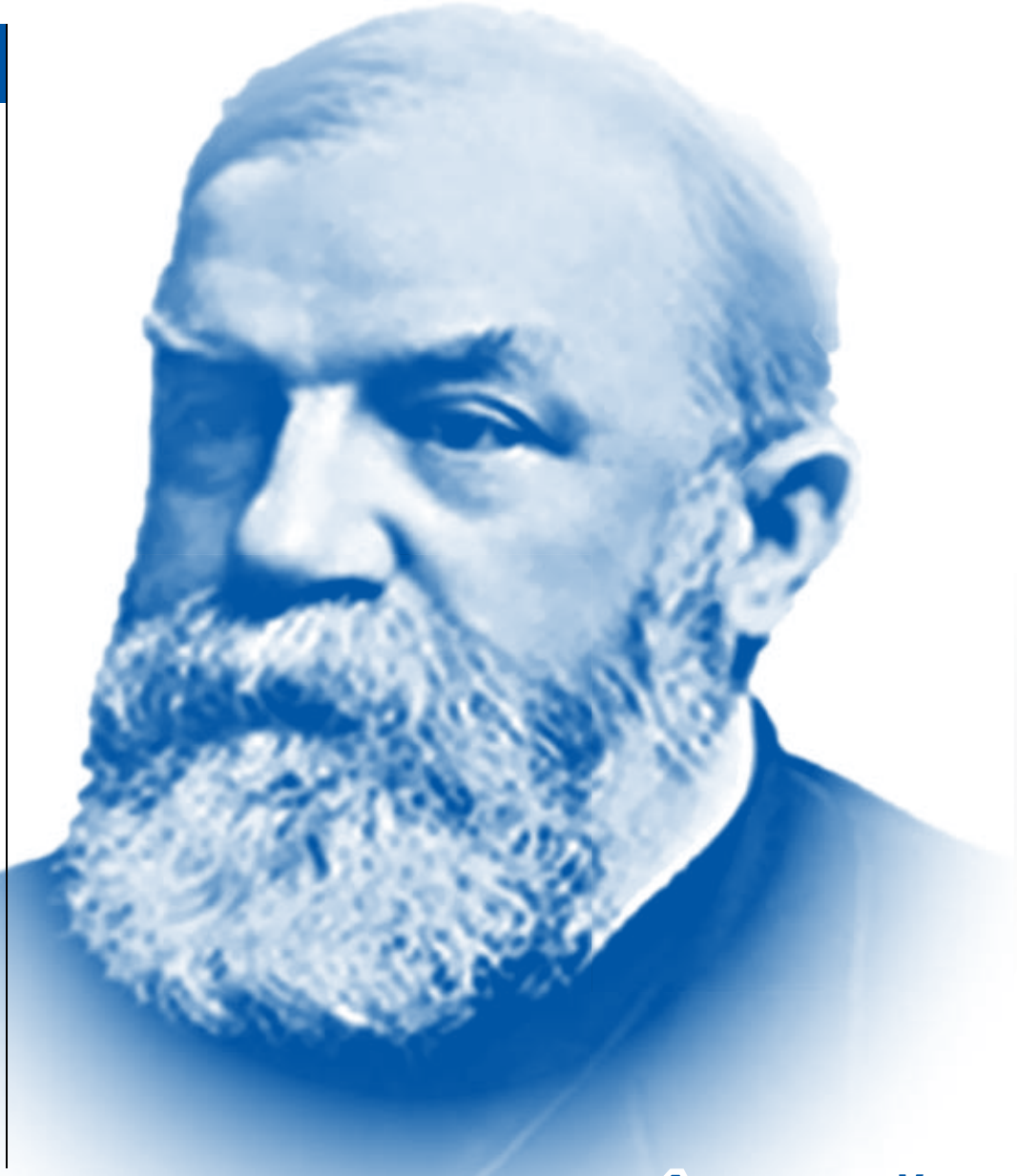

D.L. MOODY ȘI EVANGHELIZAREA ÎN MASĂ A SECOLULUI AL 19-LEA

Atât de mare era puterea care însoțea lucrarea lui, încât unii o numeau „A Treia Mare Trezire”

În 1871, Sarah Cooke și d-na Hawxhurst frecventau biserica unde Dl. Moody era pastor. În ciuda sincerității lui, aceste femei erau convinse că lui îi lipsea ceva important – puterea spirituală. Astfel, ele s-au așezat în primul rând și s-au rugat. Și-au împărtășit convingerile cu Moody și au început să se roage împreună cu el pentru putere spirituală. Dorința lui Moody, de a primi putere spirituală de la Dumnezeu a crescut. Într-o zi „el s-a așezat pe podea cuprins de lacrimi și de suspine, și a strigat la Dumnezeu ca să fie botezat cu Duhul Sfânt și cu foc.”

În timp ce Moody era la New York cu afaceri, puterea Duhului Sfânt a venit peste el. Iată cum a descris Moody acest lucru: „Într-o zi, în orașul New York — o, ce zi — nu o pot descrie, foarte rar mă refer la ea, este aproape prea sacră, pentru a fi pomenită”. Pavel a avut o experiență despre care nu a vorbit timp de 14 ani. Nu pot să spun decât că Dumnezeu mi s-a descoperit și am avut o experiență a dragostei Sale încât a trebuit să-L rog să își ia mâna de deasupra mea”.

Moody era sigur că, dacă Dumnezeu nu-și va ridica mâna el avea să moară. După

câteva luni mai târziu, în 1873 el a plănuit o călătorie pentru a predica în Insulele Britanice. Împreună cu El a mers noul lui prieten și compozitor Ira Sankey. Moody a început să predice și ceva s-a schimbat. „Predicile nu erau diferite," remarcă el. „Nu am prezentat nici un adevăr nou, dar cu toate acestea sute de oameni s-au convertit. Nu știu ce s-ar fi întâmplat înainte de acea binecuvântată experiență (New York), dacă mi-ai da toată lumea.

Astfel a început lucrarea împuternicită a lui D.L. Moody. Înainte de călătoria în Anglia, el era puțin cunoscut. Din Anglia, veștile s-au răspândit rapid despre puterea supranaturală care a avut loc în lucrarea sa. Când s-a întors în America, el era o celebritate internațională. Atât de mare era puterea care însoțea lucrarea lui, încât unii o numeau a „Treia Mare Trezire"

Pentru următorul sfert de secol, el a traversat lumea vorbitoare de limba engleză. El a predicat unui număr estimat la 100 milioane de oameni, a înființat colegii și școli, și și-a lăsat amprenta asupra lumii evanghelice a secolului al 19-lea. Viața lui a fost una remarcabilă. „Fără educație superioară, el a fondat 3 școli. Fără pregătire teologică, el a remodelat creștinătatea victoriană. Fără radio sau televiziune, el a fost auzit de 100 milioane de oameni.

Timpurile lui

„Istoria Lumii," scrie Thomas Carlyle, „nu este altceva decât biografia oamenilor măreți". În acest sens, istoria creștinătății secolului al 19-lea nu poate fi înțeleasă fără a acorda o privire atentă lui D.L.Moody, și nu putem să-l apreciem pe Moody fără să înțelegem timpurile în care el a trăit.

Moody s-a născut într-o lume a agriculturii, care s-a schimbat puțin în 1000 de ani. Prin contrast, el a trăit într-o perioadă de schimbări. Orașele înfloreau în timp ce numărul celor angajați în agricultură scădea rapid. Până la moartea sa în 1899, SUA devenea o națiune industrială. Generația lui a fost martoră la introducerea telegrafului, căii ferate, vaselor cu aburi care mergeau pe ocean, și descoperirea bacteriilor și microbilor.

A fost de asemenea, un timp al schimbării teologice. Arminianismul metodist a cucerit ortodoxia calvinistă a părinților statului american New England. Ultimele decenii din viața lui Moody, au văzut ridicarea la putere a premilenianismului, popularitatea crescândă a teoriilor despre sfințenie ale lui Keswick, interesul reînnoit pentru Duhul Sfânt și începutul mișcării Holiness. Personalitatea lui Moody se potrivea în această lume, cu schimbări turbulente. În anumite feluri, el a fost un băiat model pentru America capitalistă a sec. 19. Având succes în afaceri el și-a câștigat renumele personajelor lui Horatio Alger, notează George Marsden. „Băiatul care s-a născut în circumstanțe modeste care prin inițiativă și imaginație a ajuns la faimă și succes. În acest sens era un om din timpul lui.

Biografie

Moody s-a născut în 1837, în Northfield Massachusetts. La vârsta de 4 ani, a murit tatăl său. Mama lui rămasă în sărăcie l-a crescut pe el și cei 7 frați ai lui, cu stofa morală necesară pentru chemarea ulterioară a lui Dumnezeu în viața lui. Crescând într-un oraș adormit din Massachusetts, el a obținut mai mult decât o educație de la școală. Mama lui l-a botezat în biserica unitariană.

În 1854, la vârsta de 17 ani, Moody și-a părăsit casa pentru Boston, unde a obținut slujba de vânzător de încălțăminte. El era sociabil, încrezător, muncitor și optimist. Prin influența unui profesor de la școala duminicală a bisericii congregaționale din Boston, el și-a pus credința în Cristos. În mod ironic, când și-a depus cererea pentru a fi membru în biserică prezbiterii l-au refuzat. Aceștia au considerat că, contextul lui unitarian nu l-a echipat cu cunoștință biblică adecvată. Un an mai târziu, prezbiterii i-au accepat cererea de a deveni membru.

Chicago era un oraș înfloritor cu 40.000 de km către frontiera vestică – un centru cu oportunități de afaceri dinamice. În 1856, Moody s-a mutat acolo pentru a-și urma faima și averea. Avea 19 ani. Hotărât să devină bogat, el a avut un succes instantaneu. Până la vârsta de 23 de ani el strânsese 8.000 de dolari (800.000 de dolari în echivalentul de astăzi).

El câștiga echivalentul a 500.000 mii de dolari pe an. În timp ce era în Chicago el s-a implicat în școala duminicală și s-a înrolat în centrul YMCA local, organizație care l-a influențat în Boston.

În 1860, Moody a renunțat la ambițiile lui de afaceri și a devenit evanghelist cu normă întreagă, pentru copiii din organizația YMCA. Deși era extrem de energic, abilitățiile de lucrător ale lui Moody necesitau îmbunătățiri. În anii de început „nu se putea numi un vorbitor fluent", notează

Moody s-a născut într-o lume care s-a urbanizat rapid

Moody își aborda cruciadele cu abilitățile organizatorice eficiente ale omului de afaceri ce era

D.O. Fuller. „După un serviciu în timpul săptămânii în care a încercat să rostească câteva cuvinte, cineva l-a sfătuit că ar fi mai eficient în lucrarea Domnului, dacă ar sta liniștit.

Moody a început să lucreze la școala duminicală, ca să-i ajute pe copiii săraci din periferia Chicago-ului de nord. Biograful lui notează că: „el a urmat acestă slujbă cu un zel și o determinare care erau aproape înfricoșătoare."

Lucrarea lui a crescut rapid cu până la 800 de participanți săptămânal. Pe măsură ce adolescenții deveneau adulți, Moody a înființat o biserică ca să vină în întâmpinarea nevoilor spirituale ale lor și ale părinților lor. Aceasta a fost principala lui lucrare în anii 1860.

În 1862, Moody s-a căsătorit cu Ema Revell, care avea 19 ani. El era dur, fără educație formală și fără maniere sociale. În schimb, Ema era cultă și rafinată. Sub influența ei, el a obținut rapid manierele sociale, care aveau să fie atât de importante în lucrarea lui de mai târziu. În plus, ea se ocupa de toată corespondența lui, de finanțele familiei și îi creștea pe cei trei fii ai lor. Ea a fost „coloana vertebrală a succesului lui Moody."

După „botezul lui cu Duhul Sfânt" din 1873, așa l-a numit el întotdeauna, lucrarea lui a luat o întorsătură uimitoare. Când puterea a apărut în primul rând, Moody a fost luat prin surprindere. Nu experimentase așa ceva până atunci și nu știa ce să facă. Iată mărturia unui martor ocular: „O capelă mare s-a umplut de oameni care au venit să-l asculte pe Moody, s-a creat o impresie profundă. Tocmai vin de la serviciul de seară unde fiecare culoar și loc în care puteai să stai, în holuri și în colțuri, chiar și pe scările amvonului, erau aglomerate cu aproape o jumătate de oră înainte de începerea serviciului de seară. Duhul Sfânt a lucrat măreț, păcătoșii din toate domeniile vieții, și frați și surori creștini din biserica anglicană, prieteni din orice denominațiune, l-au căutat pe Domnul cu sinceritate, și s-au alăturat fără invitație să li se vorbească și să se roage pentru ei. Turneul britanic s-a sfârșit cu 4 luni petrecute în Londra. Unii au estimat că Moody s-a adresat unei audiențe de 2,5 milioane de oameni.

„Când Moody și Sankey s-au întors acasă după acest turneu, care a durat din 1873 până în 1875, ei deveniseră eroi naționali", notează George Marsden.

Invitații pentru a merge în cruciade, au venit din Brooklyn, Philadelphia, New York și alte centre importante din America de Nord. În ultima parte a vieții sale, el a călătorit excesiv, (unii estimează în jur de 1,5 milion de km), și a predicat slujbe de trezire mulțimilor. Pregătirea minuțioasă, cooperarea cu biserica locală și publicitatea eficientă în avans, caracterizau lucrarea lui Moody. În acest sens, el a stabilit modelul care, mai târziu avea să fie utilizat de evangheliștii în masă ai secolului 20, cum ar fi Billy Graham și alții.

Dar Moody a făcut mai mult decât să predice. Spre sfârșitul anilor 1970, puterile lui evanghelistice au început să se împartă. Căutând să pregătească evanghelişti cu normă întreagă, el a apelat la educația creștină. În 1879, el a fondat o școală pentru fete în Northfield Massachusetts. A urmat școala pentru băieți Mount Hermon în 1881. În 1886, el a înființat o școală biblică în Chicago pentru a pregăti lucrători. După moartea sa, aceasta a fost redenumită „The Moody Bible Institute".

El a intrat de asemenea în domeniul publicistic. În 1880 el l-a angajat pe cumnatul lui, Fleming Revell ca să-i publice câteva dintre cărți. Succesul cărților lui Moody a transformat editura cumnatului său într-un succes. Editura „Revell" a devenit un model pentru următoarele edituri creștine. Spre sfârșitul anilor 1899, în timpul unei campanii în Kansas, Moody s-a îmbolnavit. A murit de o boală de inimă în decembrie 1899, cu câteva săptămâni înainte de trecerea în noul secol. Pe tot parcursul secolului următor, biserica a fost îndoliată după pierderea lui.

Unicitatea lui Moody

Comparat cu alți evanghelişti, Moody a fost unic. Având echivalentul unei școli gimnaziale, el a predicat la milioane de oameni. Cu toate acestea, lipsa lui de educație l-a deranjat. Majoritatea vieții lui, el s-a chinuit să silabisească cuvintele corect, să folosească punctuația și să vorbească corect din punct de vedere gramatical.

O zicală veche spune: „Cine n-are carte, n-are parte". Se pare că Moody a fost o excepție. Acțiunea, nu citirea teologiei sau petrecerea timpului în contemplație, a fost simbolul vieții lui. La vârsta de 62 de ani, cu câteva săptămâni înainte de moartea lui, încă mai predica până la 6 ori pe zi. Cu toate că citea Biblia cu seriozitate, el a citit puțină teologie din istoria bisericii, cu excepția scrierilor prietenului său C.H. Spurgeon. Pragmatismul, nu filozofia, era punctul lui de interes.

În al doilea rând, el nu a fost niciodată ordinat. El a fost omul de afaceri evanghelist. Toți marii evangheliști predecesori ai lui – Whitefield, Edwards și Finney au fost lucrători ordinați, dar Moody a spart tiparul. Din punct de vedere tehnic, el era un predicator laic, și insista ca oamenii să i se adreseze „D-l Moody".

În al treilea rând, el a fost primul evanghelist în masă. Înainte de George Whitefield, în secolul al 18-lea, pastorii locali își evanghelizau congregațiile. Evangheliștii itineranți erau necunoscuți. Misiunea lui Asahel Nettleton (1783-1844) și Charles Finney (1792-1875) au călcat pe urmele lui Whitefield, dar nici unul dintre ei nu a susținut evanghelizări în masă ca Moody.

Moody își aborda cruciadele cu abilitățile organizatorice eficiente ale omului de afaceri ce era. Când era invitat într-un oraș, el cerea unitate între liderii protestanți, asigurare financiară în avans, publicitate din ușă- în -ușă prin oraș, și câteodată cerea ridicarea unor clădiri potrivite înainte să-și dea acceptul ca să vină. Echipa lui organiza totul în prealabil, nimic nu era lăsat la voia întâmplării. În ultimii ani de viață, spontaneitatea Duhului Sfânt era departe de a fi pe sfârșite.

În al patrulea rând, în timp ce majoritatea evangheliștilor secolului al 19-lea aparțineau unei denominațiuni, Moody nu s-a alăturat vreuneia. Nu era împotriva lor, ci dimpotrivă el s-a folosit de statului lui neutru, pentru a construi punți între el și organizațiile creștine disparate. Lucrarea lui promova ecumenismul între cei cărora le slujea.

Moștenirea lui

Precum alți oameni mari, Moody a influențat biserica în mod profund.

În primul rând, viața lui a schimbat percepția generală despre un evanghelist. Exemplul lui a încurajat separarea teologiei de evanghelism în ochiul public. El a spus: „Deși ceea ce crede un om este important, în cine crede acel om, este de importanță absolută".

Astfel de afirmații lasă impresia că teologia și experimentarea vieții cu Cristos pot fi separate sau că ar fi subiecte diferite. Viața și lucrarea lui promovau ideea că gândirea critică nu este importantă pentru lucrarea de evanghelizare.

Ca mulți oameni, Moody avea o teologie, dar o păstra simplă. El a sumarizat-o folosind cei trei „R": Ruinat de păcat, răscumpărat prin sânge și regenerat prin Duhul Sfânt.

Moody a făcut populare școlile biblice. Prin contrast cu seminariile, școlile biblice nu pun accentul pe istoria bisericii, studiul formal al teologiei și studiul limbilor originale. Rezultatul este accentuarea „Eu și Biblia mea".

Lucrarea lui Moody a mai introdus de asemenea, un nou sentimentalism în lucrarea creștină. Adesea predica pentru un răspuns emoțional. Mesajul lui era simplu, sincer și direct. Predica lui era caracterizată de îndemnuri simple, îmbogățite cu anecdote personale și un ton familiar. Acest stil era în contrast direct cu evanghelismul mai vechi, care făcea apel la rațiunea umană. Cu toate acestea, Duhul Sfânt a convertit mii de oameni prin lucrarea lui Moody.

Lucrarea lui Moody și-a adus contribuția de durată asupra societății și bisericii. El a încurajat și motivat implicarea laicilor în evanghelizare, unitatea bisericii și lucrarea inter-denominațională.

Moody era un vorbitor comun care avea rezultate peste așteptările comune, datorită faptului că puterea lui Dumnezeu îl însoțea. Rezultatul a fost faptul că, mulți oameni s-au încrezut în Cristos, nu în D.L. Moody. Lucrarea lui le reamintea constant oamenilor despre necesitatea de a primi puterea Duhului Sfânt.

Precum majoriatea lucrătorilor creștini, lucrarea lui Moody a avut un impact asupra bisericii în multe feluri nevăzute. Moody l-a influențat profund pe F.B. Meyer. Meyer, cu noua lui fervoare evanghelistică l-a influențat pe J. Wilbur Chapman. Chapman a ajutat lucrarea lui Billy Sunday, care a avut un impact profund asupra lui Mordacai Ham. Ham ținând o trezire în Carolina de Nord l-a condus pe Billy Graham l-a Cristos. Dumnezeu lucrează prin căi misterioase, iar lucrarea lui Moody ne amintește acest lucru în mod constant.

Cu adevărat, istoria este povestea lui.

***William P. Farley** este pastor la Grace Christian Fellowship în Spokane Washington. El este autorul cărții: „For His Glory", editura Pinnacle Press, și Outrageous Mercy, Baker.*

Moody era un vorbitor comun care avea rezultate peste așteptările comune, datorită faptului că puterea lui Dumnezeu îl însoțea.

Sfârşit GLORIOS

Când iubeşti oamenii, ei îți vor întoarce dragostea şi vor susține viziunea ta

Am început lucrarea de pastorat când am avut 29 de ani. În primii doi ani am învățat o sumedenie de lucruri, care nu au fost incluse în programa seminarului pe care l-am urmat. Nu dau vina pe educația mea, deoarece există lucruri pe care nu putem, şi nu le vom învăța decât prin experiența vieții. Iată câteva principii pe care le-am descoperit încă de la început. Urmând aceste principii veți fi ajutați în eficiența lucrării de acum, şi vă veți garanta un sfârşit glorios.

Chemarea vă va trece prin momente dificile. Nu aş fi putut supraviețui primilor doi ani de lucrare (sau restul anilor) fără un sentiment că sunt încadrat în voia lui Dumnezeu. Asigurați-vă că sunteți acolo unde sunteți din inițiativa lui Dumnezeu, nu pentru că este o oportunitate extraordinară, sau pachetul salarial este ispititor.

Zideşte-ți propriile puncte de rezistență. Este normal ca un tânăr lucrător să se simtă nesigur. Nesiguranța lui poate să-l ducă la încercarea de a imita un lucrător mai în vârstă, sau cu mai mult succes, sau metodele unei alte persoane. Realizați care sunt lucrurile la care excelați şi care sunt darurile dvs. Concentrați-vă pe punctele dumneavoastră tari şi delegați-i pe ceilați să facă treburile la care nu sunteți atât de priceput.

Puneți fundații destul de solide pentru ceea ce Dumnezeu va pune mai târziu pe umerii dvs. Clădirile înalte necesită fundații adânci. Pune timp deoparte în primii ani ai lucrării tale, să te dezvolți prin pregătire şi disciplină adecvată în lucrare. Mulți lucrători experimentează eşecul pe la mijlocul carierei, deoarcece nu şi-au dezvoltat niciodată abilități exegetice şi hermeneutice, o viață personală de rugăciune, sau obiceiul de a studia. Această superficialitate duce la propria lor înfometare spirituală şi a congregației lor. Disciplinați-vă în a studia până la 15 sau 20 de ore pe săptămână.

Punctele dvs tari nu sunt suficiente. Există o limită până la care educația, pregătirea, şi darurile voastre pot ajunge. Lucrarea în care vă aflați nu este a voastră. Apostolul Pavel, care era un predicator înzestrat, a înțeles că Evanghelia trebuie propovăduită „ nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt şi cu o mare îndrăzneală." (1 Tesaloniceni 1:5). O biserică sau o lucrare nu va creşte decât dacă vă

bazați pe puterea lui Dumnezeu.

Aveți grijă de lucruri. În primul meu an de pastorat, am simțit că Domnul îmi vorbeşte despre terenul imens de lângă biserică. Dacă nu poți avea grijă de peluză, poți avea grijă de oameni? Am stabilit o zi de muncă şi am plantat iarbă acolo. În trei luni numărul oamenilor care frecventau biserica s-a triplat, de la 100 la 300. Ce este o peluză? Eu nu cred că este vorba despre principiul în sine. Ci de a purta de grijă de lucurile înconjurătoare, de a păstra facilitățile în bună stare de funcționare. De a avea ore de audiențe, de a răspunde la telefoane. De a face totul prin excelență.

Iubeşte oamenii mai mult decât viziunea ta. În primul an de pastorat, aproape că am făcut greşeala fatală de a ridica viziunea mea pentru biserică la asemenea înălțimi, încât eram capabil să calc pe oricine în picioare pentru a-mi vedea visul împlinit. Eram pregătit să duc la dezbinarea comitetului şi a congregației pentru a-mi impune viziunea. Din fericire, Duhul mi-a şoptit patru cuvinte sufletului meu: *George, muşcă-ți limba*. Dumnezeu m-a ajutat să devin un unificator în loc să fiu o sursă de dezbinare. Când iubeşti oamenii, ei îți vor întoarce dragostea şi vor susține viziunea ta.

Dacă conducerea nu este realizată în unitate, atunci oameni vor fi dezbinați. În anii mei de pastorat, a fost o singură dată când am continuat cu o decizie pe care am luat-o şi cu care biserica mea nu era pe deplin de acord. Natura problemei necesita ca eu să aleg adevărul în detrimentul unității. Dacă încerci să mergi înainte fără unitate în conducere, va exista lipsă de unitate în congregație. Este mai înțelept să pui timp deoparte pentru rugăciune şi post decât să porneşti cu toată viteza înainte.

Puneți Regele şi Împărăția Lui mai presus de orice. În primele mele 6 luni ca şi pastor, numărul membrilor bisericii a scăzut de la 73 la 49. După un timp dificil, Duhul a vorbit inimii mele: *George, nu sunt interesat să construiesc biserica aceasta în funcție de personalitatea ta. Trebuie să fie clădită pe personalitatea mea. Pune-mă pe Mine şi Împărăția mea mai presus de orice lucru, şi eu voi purta de grijă de restul.* Din acel moment, am încercat cu tărie să nu mai ataşez pronumele personal bisericii mele — deoarece era biserica Lui. Am mai învățat că, pornirea în Marea Trimitere în toată lumea trebuia să fie în capul listei de priorități. Domnul va binecuvânta un lucrător sau un pastor care are viziunea misionară pe suflet.

Revista *Resursele spirituale* a asigurat această a doua parte a hărții pentru lucrare cu scopul de a vă ajuta să aveți o lucrare eficientă în prezent şi să o sfârşiți cu putere.

***George O. Wood**, Dr. în teologie, director general al Consiliului Assemblies of God din Springfiled, Missouri.*

life PUBLISHERS

Editura Life Publishers
OP 1, CP 235, Oradea, Bihor
(0359) 322744, 0744 624236
E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteți găsi și pe Internet la:
www.liferomania.ro